

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Miroslava Trávníčka a přísedících Bc. Evy Huschkové a Zdeňka Honse v hlavním líčení konaném dne 18. září 2024 v Pardubicích,

takto:

obžalovaný

██████████, narozený ██████████ v ██████████, trvale bytem ██████████
nyní ve vazbě ve Vazební věznici ██████████,

je vinen, že

dne ██████████ 2024 v době mezi 16:45 až 17:30 hodin u ██████████ nedaleko rybníka ██████████
██████████ nacházejícího se v lokalitě zvané ██████████ za částí obce ██████████ po levé straně od silnice
na ██████████ (ještě před zastávkou autobusu ██████████) u zpevněné cesty
poblíž velkého balvanu u lesa, kam přijel vozidlem Opel ██████████, krátce po 16:45
hod se svou manželkou ██████████, narozenou ██████████, aby s ní vyřešil déle trvající
manželské spory, této po krátké slovní rozepři, když neunesl její neustálý křik, omotal kolem krku
přesně neustanovené škrtidlo, nejspíše drát, kterým ji zezadu uškrtil, když smrt nastala v důsledku
udušení zmáčknutím krku při škrcení, načež na jejím bezvládném těle rozepnul kalhoty, které jí
i s kalhotkami stáhl pod kolena, roztáhl jí nohy od sebe a zanechal ji mrtvou ležet na zádech
u cesty na okraji lesa, přičemž na místě ponechal i veškeré její osobní věci, včetně platební karty
a řetízku na krku, poté z místa činu odjel,

Shodu s prvopisem potvrzuje ██████████

tedy

jiného úmyslně usmrtil,

čímž spáchal

zvláště závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku k **trestu odnětí svobody na 13 (třináct) let.**

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se obžalovaný pro výkon trestu zařazuje **do věznice se zvýšenou ostrahou.**

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný **povinen nahradit** poškozeným **nemajetkovou újmu**, a to:

- **nezletilé** [REDAKCE], **narozené** [REDAKCE], naposledy bytem [REDAKCE]
[REDAKCE], zastoupené opatrovníci [REDAKCE], advokátkou se sídlem [REDAKCE]
[REDAKCE], částkou [REDAKCE] [REDAKCE]
- **nezletilé** [REDAKCE], **narozené** [REDAKCE], naposledy bytem [REDAKCE]
[REDAKCE], zastoupené opatrovníci [REDAKCE], advokátkou se sídlem
[REDAKCE], částkou [REDAKCE] Kč [REDAKCE]),
- **nezletilé** [REDAKCE], **narozené** [REDAKCE], naposledy bytem [REDAKCE]
[REDAKCE], zastoupené opatrovníci [REDAKCE], advokátkou se sídlem [REDAKCE]
[REDAKCE], částkou [REDAKCE] Kč [REDAKCE]),
- [REDAKCE], **narozené** [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], [REDAKCE]
[REDAKCE], částkou 150 000 Kč (sto padesát tisíc korun českých),
- [REDAKCE], **narozenému** [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE]
[REDAKCE], částkou 100 000 Kč (sto tisíc korun českých),

a dále je **povinen nahradit** poškozené **Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky**, IČO 411 97 518, se sídlem Orlická 2020/4, 130 00 Praha, **škodu částkou 4 777 Kč.**

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškození [REDAKCE], **narozený** [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], a [REDAKCE], **narozený** [REDAKCE], trvale bytem [REDAKCE], nyní ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici [REDAKCE], **odkazují** se svými nároky na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozený [REDAKCE] **odkazuje** se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové podal dne 19. 7. 2024 obžalobu pro skutek spočívající ve stručnosti v tom, že v [REDAKCE] letošního roku v podvečerních hodinách v lese poblíž [REDAKCE] po slovní rozepři bez předchozího rozmyslu obžalovaný [REDAKCE] [REDAKCE] usmrtil svou manželku [REDAKCE], narozenou [REDAKCE] a to tak, že ji utáhl

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

blíže neustanovené škrtidlo, nejspíše drát, kolem krku, čímž došlo ke smáčknutí dýchacích cest poškozené a udušení, přičemž následně ještě na jejím bezvládném těle stáhnul kalhoty i s kalhotkami až ke kotníkům, ponechal tam veškeré její osobní věci a odjel. Jednání bylo kvalifikováno jako zvlášť závažný zločin vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku.

2. Obhajoba obžalovaného byla v průběhu trestního řízení proměnlivá. Zatímco na počátku trestního stíhání se obžalovaný ke skutku dvakrát – v procesně použitelných výpovědích – doznal a podrobně popsal způsob jeho spáchání, již v průběhu [REDACTED] 2024 se jeho postoj významně změnil, když jakýkoliv podíl na smrti své manželky důrazně popřel. Tento postoj si pak zachoval i v hlavním líčení, kde k okolnostem posledního setkání s [REDACTED], po němž byla druhý den nalezena bez známek života, obsáhle vypovídal.
3. Aktuální obhajoba obžalovaného je v principu založena na tom, že s poškozenou se dne [REDACTED] 2024 kolem čtvrté hodiny odpolední skutečně setkal, a to dokonce přímo na místě, které se posléze stalo místem činu, nicméně po vzájemné výměně názorů ji na tomto místě také živou zanechal, aby si mohla tzv. vyčistit hlavu a do společného bydliště (*vzdáleného objektivně asi tři kilometry – pozn. soudu*) došla pěšky, zatímco obžalovaný odjel z místa vozidlem svého otce, jímž na místo společně s poškozenou přijeli. Když delší dobu nešla, nabyl dojmu, že o obnovení společného soužití ztratila definitivně zájem, a proto se po ní nesháněl. O její smrti se dozvěděl teprve o několik dní později.
4. Je třeba vycházet z faktu, že manželství obžalovaného a poškozené bylo dlouhodobě konfliktní. V důsledku nekončících hádek a s tím spojeného zanedbávání výchovy společných dětí byly nezletilé dcery [REDACTED] a [REDACTED] umístěny již v [REDACTED] 2023 do zařízení náhradní rodinné péče Klokánek. Obžalovaný s poškozenou proto posledních několik měsíců před událostí žili bez dětí ve společné domácnosti s obžalovaného rodiči a rodinou obžalovaného sestry v dvoupokojovém bytě na adrese [REDACTED] v [REDACTED]. Nicméně poškozená společné bydliště několik dní před svou smrtí opustila a přechodně pobývala u známých. Není sporné ani to, že příležitostně užívala návykové látky, zejména marihuana a pervitin, a měla intimní styky s jinými muži. Obžalovaný se prostřednictvím společných známých snažil dopátrat místa jejího pobytu, přičemž dne [REDACTED] 2024 se zkontaktovali a dohodli se, že následujícího dne obžalovaný přinese poškozené do zaměstnání v Kauflandu v [REDACTED] elektronickou kartu, kterou si ponechala v místě společného bydliště a kterou potřebovala k výkonu práce. Obžalovaný v dopoledních hodinách poškozenou v místě zaměstnání skutečně navštívil a dohodli se, že odpoledne si o směřování společného vztahu znovu promluví. Po čtvrté hodině odpolední (podle objektivně zajištěných důkazů v 16:18 hodin) poškozená obžalovaného kontaktovala prostřednictvím vypůjčeného telefonu, neboť vlastním už několik dní nedisponovala, a domluvili se na setkání na [REDACTED] náměstí, kam obžalovaný dorazil vyzvednout poškozenou vozem svého otce. Následně se vydali směrem ke společnému bydlišti poblíž výjezdové silnice z [REDACTED] směrem na obec [REDACTED], což je v podstatě poslední okamžik, kde se celkem tři různé skutkové verze obžalovaného, které v průběhu prověřování a následného vyšetřování úmrtí poškozené [REDACTED] vůči orgánům činným v trestním řízení uplatňoval, shodují.
5. Zcela původně – ještě v rámci podaného vysvětlení dne [REDACTED] 2024 – obžalovaný policistům tvrdil, že vozidlo s poškozenou zastavil na zastávce autobusu [REDACTED], nedaleko místa společného bydliště, a to ve směru do města. Po krátké slovní rozeprě, v níž si v podstatě odsouhlasili konec manželství, si poškozená svým mobilním telefonem přivolala odvoz a na protější straně zastávky následně nastoupila do jiného vozu, jehož typ ani řidiče obžalovaný nerozpoznal, a odjela tímto vozem směrem na [REDACTED]. Dlužno podotknout, že tuto původní skutkovou verzi o výsledku schůzky s poškozenou prezentoval obžalovaný již v den vraždy dne [REDACTED] 2024 po návratu domů kolem páté odpolední své rodině (čl. 394, 399) a posléze téhož večera ještě prostřednictvím mobilní aplikace Messenger i společné známé [REDACTED] (čl. 426). Když byl obžalovaný na toto své prvotní tvrzení – které se postupem doby ukázalo jako objektivně nemožné – v dalším průběhu trestního řízení tázán, vysvětloval ho mimo jiné tím, že při příležitosti prvního podání vysvětlení dne [REDACTED] 2024 ho policisté neinformovali o nálezu těla

poškozené (bylo nalezeno dne ■■■■ 2024 přibližně v 9:30 – čl. 374), ale o tom, že poškozená je zapletena do majetkové a drogové trestné činnosti. Obžalovaný tedy pojal obavu, aby nebyl s touto trestnou činností spojován, a proto policistům přednesl legendu o tom, že na autobusové zastávce nastoupila do jiného vozu. Když byl však v hlavním líčení konfrontován s tím, že toto tvrzení uplatnil už o den dříve po návratu domů vůči své rodině a své známé, prezentoval to pro změnu tak, že to byla jen jeho domněnka, co se s poškozenou asi mohlo stát, když nedorazila včas domů. Věrohodnosti těchto tvrzení obžalovaného se soud bude věnovat ještě níže.

6. V každém případě policejní orgán během několika dní prověřováním zjistil, že tato skutková verze je objektivně nemožná, a proto dne ■■■■ 2024 obžalovaného vyzval, zda je ochoten se podrobit fyziodetekčnímu vyšetření. Obžalovaný souhlasil (jakkoliv dobrovolnost svého souhlasu ve své pozdější obhajobě zpochybnil) a po vyšetření byl policejním orgánem zadržen a k věci znovu vyslechnut, dosud v procesním postavení podezřelého. Jak v hlavním líčení vyplynulo z výpovědi svědka ■■■■, vyslychajícího policisty (bude ještě podrobně rozvedeno dále), obžalovaný znovu uplatnil obhajobu o předsednutí poškozené do jiného automobilu na autobusové zastávce a teprve ve chvíli, kdy byl policisty konfrontován s již zjištěnými okolnostmi, zejména obrazovými záznamy ze stacionárních kamer, popřípadě kamer umístěných v projíždějících vozidlech, a především faktem, že poškozená už několik dní nedisponovala mobilním telefonem a nemohla si proto odvoz přivolat, obžalovaný požádal o cigaretu s tím, že policistům sdělí, jak se věci skutečně odehrály. Jeho nová výpověď před zahájením trestního stíhání je přitom shodná s tou, kterou učinil ještě téhož dne v procesním postavení obviněného za účasti obhájkyne a v níž se k činu spontánně doznal a podrobně popsal způsob spáchání skutku. Obdobně se obžalovaný doznal i následně dne ■■■■ 2024 ve vazebním zasedání u Okresního soudu v Havlíčkově Brodě a dlužno podotknout, že se spácháním skutku se netajil ani nejbližší rodině (čl. 395, 400), ani znalkyním, které jej osobně vyšetřovaly za účelem zpracování znaleckého posudku z odvětví psychiatrie a psychologie (čl. 207).
7. Poprvé v rámci vazebního zasedání u Okresního soudu v Havlíčkově Brodě dne 12. 4. 2024 obžalovaný uplatnil novou obhajobu založenou na tom, že manželku nezavraždil, ale zanechal živou na pozdějším místě činu, a že původní doznání na něm bylo policejním orgánem vynuceno. Ve světle již tehdy známých důkazů připustil, že s poškozenou dojeli vozidlem až k lesnímu porostu za ■■■■, kde ho poblíž silnice zaparkoval a dále s poškozenou pokračovali k lesu pěšky. Během té doby diskutovali o společné budoucnosti a obžalovaný poškozenou nabádal, aby si vybrala, zda chce nadále žít s ním a pokusit se o zpětné získání dětí do osobní péče, anebo zda chce pokračovat ve zneužívání návykových látek, což obžalovaný vylučoval jako souladné s dalším trváním manželství. Dokonce plánovali, že naspoří peníze na nové samostatné bydlení a že se případně pokusí o zplození dalšího potomka, což poškozenou potěšilo natolik, že se s obžalovaným na místě objali. Na druhé straně mu však sdělila, že užívání drog se prozatím vzdát nechce. Obžalovaný jí tedy navrhl, ať si vše dobře rozmyslí a vyčistí si hlavu tím, že dojde domů pěšky. Celý tento rozhovor se odehrával na lesní cestě poblíž velkého balvanu, přičemž ve chvíli, kdy obžalovaný poškozenou opouštěl, poškozená chodila kolem tohoto kamene a dumala. Na další slova obžalovaného již nijak nereagovala. Odešel tedy k vozidlu, kde na poškozenou ještě chvíli čekal a když se jí nedočkal, odjel domů. Poškozená však dlouho nešla, tak nabyl přesvědčení, že si tzv. vybrala drogy namísto rodiny. O smrti své ženy se dozvěděl poprvé ve čtvrtek dne ■■■■ 2024 po cestě z noční směny, kdy mu známá ■■■■ kondolovala prostřednictvím aplikace Messenger upřímnou soustrast. Chvíli mu nechtěla sdělit, koho se kondolence týká, až nakonec obžalovanému napsala, že ■■■■ *našli mrtvou* (čl. 125).
8. Pokud jde o tak zásadní změnu obhajoby, obžalovaný se k ní vyjadřoval již ve vazebním zasedání (čl. 45). Při výslechu dne ■■■■ 2024 podle svých slov vypovídal pod nátlakem, konkrétně byl v takovém psychickém rozpoložení, že nemohl normálně uvažovat a jednat. Policisté mu od rána odpírali jídlo, nápoje i cigarety, ačkoliv sami před ním jedli a sdělovali mu, že pokud má hlad, dostane najíst, *až to řekne*. U prvního z výslechů se proto doznal k něčemu, co neprovedl.

Konkrétně se jej policisté ptali, *čím poškozenou uškrtil, on že ne*. Oni tedy pokračovali, *že gumičkou, to ne, až řekli, že drát*, obžalovaný řekl, *že je na dně a že už je mu to jedno, že tedy jo, byl to drát*. Potom policisté zavolali obhájkyňu a policista mu sdělil, že *pokud to neřekne tak, jak si to nacvičili, stejně si ho tam nechají*. V tu dobu by se obžalovaný přiznal i k tomu, že *vyvráždil celého [REDAKCE]*. Jednalo se o *tvrdý několikahodinový nátlak*, policisté zkrátka nechtěli slyšet pravdu. Konkrétně však odmítl soudci sdělit, jakého konkrétního jednání se na něm policisté, kromě shora zmíněné deprivace hladem a žízní, dopouštěli, neboť k tomu nemá svědky a zůstalo by to v rovině *tvrzení proti tvrzení*. Je nicméně pravdou, že ho nezabili. Už ráno, když ho vyzvali k vyšetření na detektoru lži, obžalovaný cestu odmítl s tím, že je na tom psychicky špatně. To však policisty nezajímalo. Při vyšetření se celý klepal, měl návaly a tlak. Současně také připustil, že se k vraždě přiznal i svému otci a bratrovi, ale v té chvíli mu to bylo úplně jedno, nechtěl žít. Doslova to bylo tak, že příbuzným řekl, že *za to můžete, že je mrtvá a že když mu řekli (patrně policisté), že to byl drát, tak odpověděl, že to bylo tak*. Když se ho otec zeptal, zda to udělal, jen se na něj díval a brečel.

9. Změnu výpovědi pak obžalovaný precizoval dne [REDAKCE] 2024, kdy byl opakovaně vyslechnut policejním orgánem (čl. 19). Doplnil však, že pravým důvodem, proč *to na sebe vzal*, bylo, že mu policie vyhrožovala, že *když se nepřizná, budou za vraždu poškozené stíhat jeho otce*. Důvodem mělo být to, že *vozidlo bylo jeho a v smskách se dočetli, že to s obžalovaným připravoval*. Policisté *šli do něho těmi smskami víc a víc, pak i u soudu*. Bylo to *vytržené z kontextu (obžalovaný tím měl na mysli textové zprávy zajištěné v jeho mobilním telefonu, které jsou součástí trestního spisu na čl. 118 - pozn. soudu)*. Když měl dne [REDAKCE] 2024 jet s policisty na detektor lži a on to v první chvíli odmítl s tím, že je *psychicky zhroutenější*, řekli mu, že *když nepojede, budou to brát, jako že to udělal*. Proto jim podepsal souhlas a jel i v takovém stavu. Během cesty mu na čerpací stanici koupili kávu, potom až do večera neměl nic, ani jídlo, ani pití. Jídlo mu bylo nabídnuto teprve poté, *kdy jim řekl, co chtěli*. To bylo někdy v době, kdy se na policii dostavila obhájkyň. Sám si sice žádné ne žádal, ale oni mu ani žádné nenabídli. Policii zkrátka nezajímala pravda, chtěli čistě jenom přiznání, i když jim pravdu chtěl říct. Pokud jde o rozhovor se soudními znalkyněmi, vyjadřoval se jim o tom, *co uváděl na policii*, nikoliv co udělal ve skutečnosti. Když za ním napoprvé do vazby dorazila rodina a zeptali se ho, zda to udělal, jen kroutil hlavou, že ne. Nic při tom neříkal. Později jim řekl, že *na policii řekl, že ji zabil*. Oni se jej ptali, zda to udělal, avšak obžalovaný jim neodpověděl. Tak to patrně vzali tak, že *kdo mlčí, souhlasí*. Pokud jde o jeho zcela první vysvětlení, zopakoval svou obhajobu, že nechtěl být zapleten do trestné činnosti své manželky a současně byl na ni naštvaný, že si vybrala drogy a ne rodinu, proto ji chtěl tzv. potopit a policistům původně řekl i to, že u ní na schůzce viděl velké množství pervitinu. Když to řekl na policii, tak to potom opakoval i rodině. Původně doma říkal, že *se uvidí – že se asi rozešli a asi si přijde pro věci, anebo si narkomany vymaže z přátel a přestane se s nimi stýkat*. Jinými slovy, že *ji dal vybrat a že se uvidí, zda přijde a vezme si hadry, anebo zůstane*. Obdobně i [REDAKCE] psal, že se s poškozenou *asi rozešli*. Verzí o jiném autě jí prezentoval jen svou domněnku.
10. V rámci doplňujícího výslechu obžalovaný také poprvé uplatnil obhajobu, že v jednu chvíli, když šel z místa u balvanu do vozidla vyzvednout manželčin batoh, přešel z protější strany silnice směrem k vozidlu starší muž, odhadem padesátník, vyšší postavy, bílé pleti, oděn do dlouhého tmavého kabátu a holínek. Na tváři měl strniště, na hlavě čepici a na rukou rukavice tzv. prstáky. Obžalovanému připomínal rybáře, nebo *jézéďáka*. Pokračoval dál rovně po lesní cestě, zatímco obžalovaný s poškozenou z této cesty odbočili kousek vlevo k velkému kameni a tam společně diskutovali.
11. V hlavním líčení obžalovaný upřesnil, že poté, co poškozenou ve městě vyzvedl, nechtěla společně problémy řešit doma před rodinou, a proto jel za město, kde odbočil ze silnice k místu, kam chodívali na houby. Je to asi kilometr od domu. Velmi podrobně se také vyjadřoval k obsahu jejich rozhovoru, který rozhodně neměl charakter hádky, znovu zopakoval tvrzení o muži, který vyšel z lesa a pokračoval rovně kolem nich po lesní cestě. Na místo, kde poškozenou naposledy viděl, mohli dorazit kolem čtvrt na pět, pobýli tam společně přibližně 20 až 25 minut. Doma byl před pátou, díval se na hodiny. Pak asi 20 minut čekal, než dorazí. V době, kdy z místa odjížděl,

už bylo šero. V hlavním líčení pak na čl. 62 označil propiskou místo, kde zaparkoval vozidlo, cestu, kam šli s poškozenou, a trajektorii pohybu onoho muže. Doplnil také, že poškozená působila unaveně, doslova na ní poznal, že se *první den vyspala po drogách*. Odvodil si to ze svých dlouhodobých zkušeností. Na jeho návrh, aby si cestou domů vyčistila hlavu, poškozená nic neříkala, jen chodila kolem balvanu a dívala se do země. Zda s ním chce jet domů, se neptal. Když dorazil domů, na dotazy ohledně poškozené rodině odpověděl, že *bud' si přijde pro věci, nebo zůstane a skončí s těmi feťáky kompletně*. Odkud konkrétně má přijít a kde konkrétně byli, jim neříkal, oni se ani neptali, ostatně těžko by jim to místo popsal, když to tam neznali. Jen řekl, že *to bylo kousek odsud*. Rodině neříkal, že by se definitivně rozešli, ani jim neříkal o zastávce a jiném vozidle.

12. Když poškozená dlouho nešla, zrodily se mu v hlavě dvě představy, protože kdyby se vracela do města, nutně musela procházet blízko domu, kde společně v poslední době žili, a bylo mu tedy divné, že si nevyzvedla své věci. Pomyslel si proto, že bud' si telefonem zavolala nějaký odvoz, ač si ve skutečnosti nemohl být jistý, zda poškozená nějaký telefon má či nemá, anebo si zašla na nedalekou [REDAKCE] k [REDAKCE] pro drogy. První z domněnek pak večer sděloval skrze facebookový účet své manželky [REDAKCE], který běžně užíval, [REDAKCE]. Nemůže si již po devíti měsících přesně vybavit, zda jí napsal, že ji viděl, nebo že si to myslí, zkrátka jenom *plácal*. [REDAKCE] se o to sama zajímala, jak to mezi nimi je. Policistům druhý den také řekl raději o vozidle, které poškozenou naložilo, protože kdyby jim řekl popravdě o lese, kde ve skutečnosti byli, díky blízkosti bydliště [REDAKCE] by si mohli myslet, že se v lese uskutečňovala nějaká *předávka*.
13. K samotným důvodům změny výpovědi obžalovaný znovu vypovídal, byť dlužno podotknout, že zcela neurčitě. Při výslechu dne [REDAKCE] 2024 mu policisté prvně ukázali fotografii s otcovým autem, a proto jim řekl, jak to popravdě bylo (*skutkovou verzí o zanechání živé poškozené na místě – pozn. soudce*). Nic z toho si však nezapsali a argumentovali, že to není pravda, že tam žádný jiný muž nebyl a že to musel udělat obžalovaný. To jim obžalovaný vyvracel a oni na to, že když to nebyl on a vozidlo patří otci, tak obviní z vraždy otce. Na fotografiích, byly celkem asi tři, totiž šlo bezpečně rozpoznat, že jde o [REDAKCE] Opel [REDAKCE]. Fotografie byly pořízeny ve dne a pořídil je patrně nějaký kolemjdoucí. Doslova jeden z policistů říkal *Bude Ti dobře, když obviníme Tvého tatů z vraždy?* Obžalovaný na to začal nadávat a zvýšil hlas, což policie nemá ráda. Potom začal *extrém*, o kterém nemůže blíže hovořit, protože to nemůže dokázat, když se výslech odehrával za zavřenými dveřmi beze svědků. Měl bud' možnost se přiznat k tomu, co neudělal, anebo dál *trpět*. Obžalovaný neupřesnil, zda šlo o použití fyzického násilí, pouze se omezil na to, že šlo o *donucovací metody*. To jsou slovy obžalovaného takové metody, jimiž jej policisté donutili říct, co chtěli, nemůže však uvést, jakým způsobem. Obžalovaný proto vytvořil obsah výpovědi na základě improvizace. Když policistům něco nesedělo, tak ho doplnili. Například improvizoval takto *Čím jsi ji zabil? - Neměl jsem ji jak zabit. - Tkaničkou? - Tou ne. - Tak to muselo být něco jiného. Třeba drát*. U výslechu přirozeně projevoval emoce, zejména plakal, protože přišel o děti i o manželku. Užíval v té době antidepresiva, která si toho dne ráno nevzal, byl proto zhroucený člověk. Po prvním výslechu jej policista vyzval, aby to sepsal znovu, že ho stejně nepustí a zítra to bude ještě horší. Co měl tedy dělat. Před dalším výslechem s obhájkyňou o samotě nehovořil, není si jistý. Sám o to nežádal. Celkově se to tak *zkomolilo*, tak si to shrnul a podle toho podal druhou výpověď. V průběhu druhého výslechu už jej nikdo neinstruoval, jak má vypovídat. Jeho výpověď však obsahuje jasné lži, které se dají prokázat, a proto nemůže být brána jako pravdivá. U vazebního zasedání pak soudce jenom vše přečetl a obžalovaný to odsouhlasil, bylo mu jedno, co s ním bude, nechtěl v tu chvíli žít. V hlavním líčení obžalovaný nicméně oproti předchozí obhajobě uvedl, že nikdo nepodmiňoval podání jídla a nápojů tím, jak bude vypovídat. Je však pravdou, že jeden z policistů předtím, než byl odvezen na detektor lži, podmiňoval jeho účast na vyšetření tak, že *když to nepodepíše, budou brát, že to udělal*. V hlavním líčení za původce této výhrůžky označil vypovídacího svědka [REDAKCE]. Současně však vyloučil, že to byl ten policista, který vůči němu použil donucovacích metod. Když byl obžalovaný soudem dotázán na hlavní motiv své původní výpovědi, uvedl, že se přiznal hlavně kvůli sobě, neboť otce by neměli jak obvinít.

14. Ohledně sdělení, která podával své rodině, obžalovaný upřesnil, že svému otci řekl vše popravdě, mimo jiné o tom, co konkrétně se dělo na policii. Má proto strach, aby o tom otec nezačal spontánně hovořit v hlavním líčení. Pokud mu kdy říkal, že poškozenou zavraždil, bylo to vždy míněno tak, že tímto způsobem vypovídal na policii. Hlavním motivem bylo, aby od něj rodina dala ruce pryč a měl o důvod navíc si vzít život. Na přímou otázku otce, zda to udělal, však odpověděl, že by poškozené nikdy neublížil a že si vyčítá, že ji na místě zanechal. Obdobně i sdělení, která podával znalkyním, byla vždy ve smyslu toho, co říkal na policii.
15. Soud v hlavním líčení podle § 207 odst. 2 trestního řádu provedl k důkazu i veškeré procesně použitelné výpovědi obžalovaného z přípravného řízení, přičemž první dvě – na policii dne [REDACTED] 2024 za účasti obhájkyne a ve vazebním zasedání před Okresním soudem v Havlíčkově Brodě dne 19. 1. 2024 – obsahují v podstatě plné doznání obžalovaného ke spáchanému skutku. Na policii obžalovaný k obvinění vypovídal téměř tři hodiny. Pokud jde o události na místě, vystoupili s poškozenou z vozidla a de facto okamžitě se začali hádat. Na jeho argumenty reagovala jen tím, že ji nezajímají, šel pomalu za ní po cestě od silnice nahoru. Přitom na cestě našel takový docela čistý drát, tak si ho vzal do ruky. Poškozená mu začala všechno vyčítat, nehleděla na žádné jeho námítky, zejména jak se snažil zajistit ji a rodinu. Proto na ni také začal rvát, ale ona jej ani nepustila ke slovu, stále jen křičela, a to úplně u jeho ucha nebo před obličejem. V tu chvíli obžalovaný ztratil nervy, ani pořádně nevěděl, co dělá. Jako kdyby mu najednou *zhaslo*. Dal jí ten drát ze strany za krk, ani neví, jak přesně, bylo to velmi rychlé. Poškozená se pak k němu otočila zády, on držel drát přitažený, potom spadla na zem. U toho na ni stále křičel, že o své děti se nestará, přitom je s cizím chlapem, co děti má. Stále jí ten drát držel kolem krku a řval na ni, že za všechno může ona. Když ji pouštěl, byl ten drát překřížený. Nemůže si uvědomit, zda se mu vůbec bránila, patrně ne. Stalo se to na té cestě, do lesa společně nešli. Když si uvědomil, co udělal, lekl se a utekl. Není si jistý tím, zda s tělem poškozené po činu manipuloval. Dostal doslova panický záchvat strachu z toho, co provedl. Z místa činu jel autem přímo domů, drát vyhodil po cestě z okýnka, místo nedokáže identifikovat. Rodině řekl, že se rozešli. Nevěděl pořádně, co má dělat, tak psal i její známé, že se rozešli a že nastoupila do jiného auta, zkrátka blbosti. Na policii následujícího dne uváděl to stejné, měl strach a současně nemohl uvěřit tomu, co udělal. Nic takového dopředu neplánoval, smyslem setkání mělo být, aby si v klidu promluvili.
16. Ve vazebním zasedání dne [REDACTED] 2024 obžalovaný k přímému dotazu soudu nevznnesl žádné připomínky k postupu policie. Doslova uvedl, že vypovídal dobrovolně, dostal najíst i napít, měl příležitost si odpočinout. Na policii vypovídal popravdě a odkazuje se na svůj výslech ze dne [REDACTED] 2024. Stejně tak předevčírem [REDACTED] 2024) sdělil otci, ať ho už nečeká, protože to udělal. Nemůže se rodině ani podívat do očí. Následně se na místě vzdal práva opravného prostředku proti rozhodnutí soudu o vzetí do vazby.
17. Na základě novější obhajoby obžalovaného soud v hlavním líčení osobně vyslechl oba policisty, kteří dne [REDACTED] 2024 vedli s obžalovaným výslech. [REDACTED] obžalovaného doprovázel na fyziodetekční vyšetření v Praze a následně s ním v [REDACTED] vedl výslech ještě v procesním postavení podezřelého, [REDACTED] pak již v procesním postavení obviněného za osobní účasti obhájkyne. Svědek [REDACTED] coby policejní operativce prověřoval okolnosti úmrtí poškozené [REDACTED] bezprostředně po nálezů těla. Postupně ve věci podal vysvětlení obžalovaný, jeho příbuzní a známí poškozené, vyhodnocovaly se záběry z kamer. Po několika dnech se jevilo nejpravděpodobnější verzi, že pachatelem je obžalovaný, a proto byl vyzván, aby se podrobil fyziodetekčnímu vyšetření v Praze. Uvedli mu, že si potřebují ujasnit některé nesrovnalosti a že pokud s vraždou své manželky nemá nic společného, nemá se čeho bát. S tím souhlasil, už v průběhu cesty se však jevil nervózním. Svědek vyloučil jakékoliv tvrzení o tom, že když s nimi obžalovaný nepojede, budou to brát, že se činu dopustil. Po vyšetření v Praze odvezli obžalovaného k výslechu v [REDACTED] kde zprvu uplatnil verzi o tom, jak poškozenou odvezlo z autobusové zastávky jiné vozidlo. Tuto legendu však policisté rozporovali s tím, že vyhodnotili dostupné kamerové záznamy a ví, že se nezakládá na pravdě. Obžalovaný

znervózněl a požádal o shlednutí kamerového záznamu. Z toho bylo patrné, že na autobusové zastávce v inkriminovaný čas žádné vozidlo nestojí. Následně policisty požádal o cigaretu s tím, že tedy řekne pravdu a že se k věci dozná. Poté popsal, že poškozenou uškrtil, na mapě přesně označil místo, kde k činu došlo (*jedná se o mapu na čl. 62, na níž červený křížek vytvořil obžalovaný – pozn. soudní*). Výslechu byli kromě svědka přítomni i policisté [REDAKCE] a [REDAKCE]. Do okamžiku, než je v protokole uvedeno *otázka vyslýchajícího*, uváděl obžalovaný vše spontánně. Při výslechu byl plačtivý, lítostivý, sděloval, že takto to dopadnout nemělo. Vypadalo to, jakoby ten příběh znovu prožíval. O způsobu usmrcení poškozené hovořil prvně obžalovaný a na kolegovi následně demonstroval, jakým způsobem poškozenou chytil kolem krku. Nebyl si však jistý, čím ji škrtil. Něco našel na zemi u auta, uváděl, že drát, ale nedokázal ho blíže specifikovat.

18. Svědek [REDAKCE] také uvedl, že v průběhu prověřování se nepracovalo s verzí, že by se činu mohl dopustit otec obžalovaného. Od počátku bylo zřejmé, že vozidlo užil obžalovaný. Rozhodně mu obviněním jeho otce nikdo z přítomných policistů nevyhrožoval. Pokud jde o poskytnutí stravy, po prvním výslechu byla obžalovanému poskytnuta večeře hrazená z jeho vlastních prostředků. V průběhu dne si na hlad či žízeň nestěžoval. Cestou do Prahy mu kolega policista ze svých prostředků opatřil kávu. Svědek byl přítomen i závěru druhého z výslechů, který vedla kolegyně [REDAKCE] byla mu přítomna i obhájkyň. Nemůže s určitostí říci, že obžalovaný hovořil před výslechem s obhájkyň o samotě, ale jedná se o standardní postup. Ani při druhém výslechu svědek nezaznamenal jakýkoliv nátlak, nebo námitky obhájkyň. Obžalovaný vypovídal to, na co se jej kolegyně tázala. Rozhodně byl výslechů schopen a ani si na nic v tomto směru nestěžoval.
19. Policistka [REDAKCE] byla hlavní zpracovatelkou celé věci. Obžalovaného osobně vyslyšela v procesním postavení obviněného poté, kdy byl kolegy vyslechnut jako zadržený podezřelý. Výslechu se účastnila ustanovená obhájkyň, s níž měl obžalovaný možnost si o samotě pohovořit před provedením výslechu. Zeptala se jej, zda rozumí podstatě obvinění, obžalovaný se k věci zprvu vyjádřil spontánně sám, poněkud neurčitě, že to bylo hrozný, že neví, proč to udělal, popisoval, jak poškozená křičela. Poté mu kladla otázky, na které odpovídal, aby se probraly detaily celé události. Co obžalovaný vypověděl, to zaprotokolovala, sama o své vůli nezapsala ničeho, co by obžalovaný neřekl. V průběhu výslechu měl obžalovaný spontánní emotivní výlevy, zejména když demonstroval, jakým způsobem na něj poškozená křičela, kdy si přikládal dlaň k uchu nebo bezprostředně před obličej. Vypovídal, jak pro něj byla tato situace náročná, protože jej poškozená nenechala vůbec mluvit. U toho vzlykal. Poté nastávaly samozřejmě i klidnější momenty, kdy obžalovaný popisoval detaily na místě i povahu jejich společného vztahu. Emotivně se projevoval zejména ve chvílích, kdy popisoval křik poškozené na místě činu, svůj zkrat a podobně. Na konci nechtěl protokol číst sám, proto mu jej nahlas přečetla svědkyně a on jej podepsal. Obhájkyň byla přítomna po celou dobu výslechu, který podle přesvědčení svědkyně probíhal standardně a nebyl rušen žádnými vnějšími vlivy. Obžalovaný se jevil jako výslechu schopen, určitě to i protokolovala, nestěžoval si při tom nějaký nátlak v průběhu předchozího výslechu. Poprvé se s verzí, že na něj policie vyvíjela nátlak, setkala teprve v [REDAKCE], kdy získala protokol o vazebním zasedání z okresního soudu. Obhájkyň s výjimkou položení několika otázek do výslechu nezasahovala, ostatně celkový projev obžalovaného byl spontánní a emotivní. V průběhu výslechu se vystřídalí operativci [REDAKCE] s [REDAKCE] u pachatelů násilné trestné činnosti tam setrvávají zejména z důvodu bezpečnosti. Ani jeden z nich se nechoval takovým způsobem, jímž by obžalovaného nutil k určité formě výpovědi.
20. Pokud jde o reprodukci obhajoby obžalovaného z úvodní fáze přípravného řízení jinými osobami, počátkem [REDAKCE] 2024 byli svědkyně [REDAKCE] za osobní účasti obhájkyň obžalovaného vyslechnuti především bratr obžalovaného a otec obžalovaného (čl. 392, 397). Bratr [REDAKCE] předně popisoval, že obžalovaný měl dlouhodobě psychické problémy, které se projevovaly určitou labilitou, a ač umí v určitých chvílích působit přesvědčivě a hovořit rozumně, jindy se chová jako blázen. Kritického dne byl svědek na návštěvě u rodičů na adrese [REDAKCE] v [REDAKCE], dorazili s rodinou kolem šestnácté hodiny. Obžalovaný držel

v ruce telefon a čekal, až mu poškozená zavolá. Pak z telefonátu pochopil, že má obžalovaný někam dojet, hovor trval velmi krátce, v řádu několika vteřin. Když obžalovaný odjížděl z domova, byl našťvaný, protože poškozenou nemohl čtyři dny najít a dozvěděl se, že si našla nového partnera, u kterého pobývala. Celé ty čtyři dny, co ji hledal, tvrdil, že se rozvedou. Ale je to *figl* obžalovaného, který je tak přesvědčivý, že mu člověk uvěří. Ve skutečnosti byl poškozenou až posedlý. Přibližně za půl hodiny obžalovaný přijel domů a sám. Přítomným řekl, že se s poškozenou rozešli a že následující pondělí si přijde pro věci. Svědek se ho ptal, proč tedy poškozenou nevzal hned, a obžalovaný mu odpověděl, že nechtěl právě kvůli němu. Obžalovaný působil až zvláště klidně. Dříve, když hovořil o rozvodu, měl u toho nějaké řeči ve smyslu *nepotřebuju ji* a podobně. Nyní jakoby to přijal. Obžalovaný ji údajně vysadil na autobusové zastávce [REDAKCE] (*správně jde o zastávku [REDAKCE] na ulici [REDAKCE] – pozn. soudu*), kde si poškozená přivolala telefonem odvoz, pak si přesedla a odjela směrem na [REDAKCE]. Řidiče obžalovaný neviděl. Údajně měla také v kabelce větší množství pervitinu, tak za deset tisíc. Pokud jde o jeho podíl na vraždě poškozené, doma nic neřekl, jen brečel, byl zhroucený. Den před pohřbem se pak na policii přiznal, že to udělal. Otcí potom vyhrožoval, že si šáhne na život, a ten každé ráno čekal, až mu obžalovaný zavolá. Svědkovi vadilo, že obžalovaný neustále telefonuje otcí s tím, že toho lituje, že to bylo v afektu a že se zabije. Sám svědek se ho při příležitosti vazební návštěvy zeptal, proč to udělal. Obžalovaný mu odpověděl, že poškozenou *zabil v afektu*. Bylo to velmi rychlé – křičel na ni *to není pravda, to není pravda* a najednou ji viděl ležet na zemi. Avšak popíral, že by ji svlékl, jen ji uškrtil tím drátem. Jejich vztah byl permanentně konfliktní, oba byli prudkých povah. Tzv. *aférky* začínala poškozená, která nevydržela chvíli sedět v klidu, řvala obžalovanému do obličeje, tahala ho za oblečení, až to nevydržel a také jí vlepil. Při tom zanedbávali vlastní děti, až jejich nejstarší dcera [REDAKCE] sama žádala sociální úředníci o umístění mimo domov. Kvůli dětem se pak snažili dát dohromady, ale poškozená sama říkala, že s obžalovaným už nechce být, protože k němu nic necítí. On na ni žárlil, tak to asi nepřekousnul.

21. Obdobně v přípravném řízení vypovídal otec obžalovaného [REDAKCE] **starší**. Ohledně předmětného dne popsal, že syn odjel z domova sám jeho [REDAKCE] Opelem [REDAKCE] a sám se také přibližně za 20 až 25 minut vrátil. Svědek se ho dotazoval, kde je poškozená, a obžalovaný odpověděl, že si dávala podmínky, že se vracet nebude a že už má jiného. Sám řekl, že už s ní nebude, že to nemá cenu. Když se vrátil domů, měl pod okem škrábanec, který při odjezdu neměl. K té schůzce s poškozenou ještě doplnil, že si přesedla k někomu do auta, a to na autobusové zastávce, jak svědek bydlí, ve směru na [REDAKCE]. Potom se obžalovaný ozval svědkovi z [REDAKCE] a plakal, že to udělal a že si nic nepamatuje. Údajně mu *něco mluvilo v hlavě*. Na přímou otázku svědka, zda poškozenou zavraždil, obžalovaný odpověděl *tati, já nevím, nic si nepamatuji. Možná v afektu*. Obžalovaný má za to, že je v něm někdo, kdo ho navádí, takže to udělal, ale neví o tom. Potom s odstupem času mu při vazební návštěvě říkal, že mu poškozená *skočila do pusy*, začala ho škrábat, *šla mu do očí*, vzala do ruky nějaký drátek a švihla ho s ním, tak jí ho vzal, dal jí ho nějakým způsobem na krk nebo na hlavu. U toho tam ještě někdo křičel, asi nějaký hlas v hlavě. O manipulaci s tělem poškozené svědek nic neví. Obžalovaný je nervák, má výbuchy, řve, pak zase brečí. V minulosti se choval divně, například chtěl kandidovat na prezidenta, sestavit nějaký stroj, nebo se na toaletě hádal sám se sebou. Mluvil u toho vážně. Hádky však zpravidla začínala poškozená, byla doslova *jako ještěrka* – štípala ho, shazovala ze židle a podobně.
22. V hlavním líčení soud k žádosti obhajoby vyslechl oba zmíněné svědky opakovaně a dlužno podotknout, že jejich svědectví se od původních výpovědí dramaticky lišila. [REDAKCE] popřel, že by se kdy obžalovaný komukoliv svěřil s tím, že poškozenou usmrtil. Naopak od počátku rodně tvrdil, že na smrti poškozené podíl nemá, a pouze když byl vyslýchán policií, tak *nějakou metodou byl donucen se přiznat* k něčemu, co neudělal. Verze, kterou jim vždy prezentoval, byla taková, že někde na ulici [REDAKCE], poblíž parkování pro autobusy nebo na zastávce, si poškozená telefonem přivolala odvoz, přestoupila do jiného vozidla a odjela s osobou, kterou obžalovaný nepoznal, směrem na [REDAKCE]. On si zapálil cigaretu a ještě na ni asi deset minut

čekal, to dělal běžně. Když se nedočkal, odjel domů. Předtím ji vyzvedl na náměstí, stačili si všechno říct ještě v autě, dokonce se u Kauflandu objali. Tuto verzi jim sděloval jak když přišel ze schůzky domů, tak později při příležitosti první vazební návštěvy. O jakékoliv jiné verzi svědek neví, na dalších návštěvách se o tom již nebavili. Na schůzku s poškozenou odjížděl obžalovaný klidný, možná jen trochu rozhozený, protože spěchal na noční směnu, a vrátil se asi za 15 až 20 minut a současně uváděl, že se dohodli na rozvodu. Následující dny si měla poškozená přijít pro své věci. Když obžalovaný dorazil domů, on sám se ho na poškozenou neptal, kde zůstala. Bavili se všeobecně, celá rodina, byli u toho všichni. Obžalovaný taky uváděl, že poškozená u sebe měla větší množství pervitinu, patrně v kapse, tak za patnáct či dvacet tisíc.

23. Když byl obžalovaný vyslýchán na policii, vždy tvrdil, že není pachatelem. Hned po prvním výsledku (dne [REDACTED] 2024 – *pozn. soudu*) říkal i rodině, že to neudělal. To už se vědělo, že byla zavražděna, jinak by se to neřešilo. Pokud se policii jednou přiznal, byl k tomu donucen. Svědek neví, jakými metodami, neboť to nelze dokázat, ani obžalovaný jim to neřekl. Zkrátka *byl zpracován*, aby přiznal něco, co neudělal. Celou dobu popíral svou vinu, ale v určitý okamžik *už ten nápor nemohl vydržet*, proto *aby mu dali pokoj*, tak se přiznal. Tak to rodině řekl.
24. Nově také svědek uvedl, že manželství obžalovaného a poškozené *nebylo úplně klidné*, probíhaly tam *klasické* manželské hádky. To jsou takové, kdy dochází ke klidné výměně názorů, padne maximálně pár nadávek, ale tím to končí. Možná si někdy navzájem dali pár facek. Pouze jednou, když obžalovaný přistihl poškozenou v posteli s jiným mužem, tak je asi *zabil na bromadu oba dva*, ale to je pochopitelné. Jinak na vypjaté situace reagoval vždy v klidu. Za hádky mohla zásadně poškozená.
25. Závěrem se soud svědka dotazoval na jeho paranormální představu, s níž se svěřoval krátce po smrti poškozené její matce [REDACTED] (viz níže odstavec 49). Svědek nově uvedl, že několik dní poté, co se to stalo, řídil otcovo auto a měl pocit, že se mu zjevila poškozená. Seděla vedle něj jako spolujezdec. Přejel jím mráz, jel právě okolo lesů, a tak si představoval, jak se to asi mohlo stát. Ona se najednou praštila do hlavy a ztratila se. To bylo celé.
26. Pokud byl svědek v hlavním líčení za použití § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu dotazován na důvody zásadní změny své výpovědi z přípravného řízení, přednesl soudu postupně několik verzí. Předně uvedl, že v době výsledku na policii byl z události vystresovaný a současně má psychiatrickou diagnózu v podobě paranoidní schizofrenie. V důsledku těchto okolností *si domýšlel* věci, které nejsou pravdivé. Vzápětí však uvedl, že to, co je uvedeno v protokolu o jeho výsledku z přípravného řízení, *nikdy neřekl*. To následně doplnil ještě variantou, že se na policii *bál uvést pravdu*, jak to bylo od začátku, protože nechtěl uškodit sobě ani své rodině. Když byl konfrontován s částí své původní výpovědi, v níž uváděl, že se mu obžalovaný svěřil s tím, že poškozenou zabil, svědek uvedl, že *má paranoidní jevy, a tak si to domyslel*. Do doby, než navštívil bratra a zeptal se ho, jak to bylo. Když byl však státním zástupcem vzápětí konfrontován s faktem, že vazební návštěva proběhla dne [REDACTED] 2024 a on své svědectví na policii podával až [REDACTED] 2024, svědek naopak uvedl, že nic takového, co je uvedeno v protokolu, na policii neřekl. Nebyl na něj činen nátlak, ale je pravda, že si protokol nepřečetl. Podepsal ho, protože věřil, že se to zapíše tak, jak to podal. Vzápětí však *přepnul* na další verzi, že v den výsledku na policii *byl bez potřebné medicíny* svého onemocnění a z vyslýchající policistky byl *zdeptaný*, protože se jej ptala stokrát na to samé. Z tohoto důvodu možná *mlel nesmysly*, a proto je to v protokole uvedené tak, jak je to uvedené. V hlavním líčení si přitom položil řečnickou otázku, zda je horší výsledek na policii, nebo na psychiatrii. Zkrátka dne [REDACTED] 2024 byl zdravotně indisponován. To nicméně doplnil tím, že přítomná obhájkyň obžalovaného žádné námitky nevznášela a policistka se jej ptala hezky, stručně, slušně. Když ale nemá svůj lék a někdo se jej ptá na stejnou otázku, vyvolává to v něm hněv. Zkrátka v protokolu jsou z drtivé části lži, ale na druhé straně neříká, že si to policistka vymyslela.
27. Obdobný zvrat zaznamenala i výpověď otce obžalovaného [REDACTED] [REDACTED] staršího. Obžalovaný se mu nikdy k vraždě své manželky nepřiznal, naopak vždy tvrdil, že jí tzv. *nezkeřvil ani vlásek*, a to i tehdy, když se jej na to svědek vyloženě ptal. Pokud ví, tak se nesvěřil ani nikomu

jinému. V den, kdy zemřela, za ní byl nejdříve v Kauflandu, kde se objali. Svědek u toho nebyl, *ale je to na kamerách*. Na kamery se tedy nedíval, ale vše si zjišťoval, aby měl náhled, jak je to s jeho synem. Vzápětí doplnil, že *si to s těmi kamerami domyslel*, protože *ty pachové stopy mohly být jeho syna, když ji obejmul*. Ale *nebyly tam otisky a pachové stopy výlučně jeho syna*. Odpoledne pak pro ni podle dohody jel na náměstí svědkovým vozem. Tam poškozená vystoupila z jiného auta a nasedla k obžalovanému. Potom si jeli o samotě promluvit na kraj lesíka za svědkovým domem, chodívají tam na houby. Tam spolu krátce, přibližně deset minut, hovořili ohledně dětí a drog. Poškozená tam měla zůstat, přešlapovat a rozmýšlet se, co a jak udělá. Když obžalovaný dorazil domů, říkal, že je tam a že se rozmyslí a podle toho si buď přijde pro věci, anebo zůstane. Pak ale k dalšímu dotazu soudu uvedl, že poblíž jejich bydliště *zastavilo to auto, přišlo, vystoupila, přesedla*. Tak to mělo být, tak to svědek slyšel.

28. Svědek také začal spontánně hovořit o tom, že obžalovaný se musel k činu přiznat policii, protože byl *zpracován, aby to řekl tak, jak si to přejí*, a přiznal se k něčemu, co nespáchal. Po telefonu svědkovi sděloval, že *zažil taková muka, že by byl schopen přiznat, že vyvráždí celý [REDAKCE]*. Dále svědek doplnil, že *kdyby po něm šlapali, tak by se přiznal taky*. Avšak neví, zda po obžalovaném policie šlapala, proto bere zpátky, co říkal. Zkrátka byl zpracovaný. Neví, jak to blíže popsat, prostě ho *fackovali od sedmi do rána do sedmi do večera*. Obžalovaný mu sice neřekl, že byl fackovaný, ale už nemohl psychicky vydržet ten *nátlak a donucování*. I jeden z policistů ze [REDAKCE] svědkovi přiznal, že obžalovaného donutili. K dotazu soudu, proč o nátlaku policie neřekl vyšetřovatelce při svém výslechu dne [REDAKCE] 2024, svědek sdělil, že jí o tom správil a nadával. Konkrétně sdělil, že *se chovali moc špatně, že jim to neprojde a že je jednou zažaluje*. Také jí řekl, že *se chovali jako zvířata, když ho mlátili*. Neví tedy, co přesně s obžalovaným dělali, ale donucovací metody zná z vlastní zkušenosti.
29. Obžalovaný podle svědka nikdy netrpěl psychickými problémy, má povahu po něm, klidnou, dalo by se říct lidumil. Ke konci manželství obžalovaného nebylo dobré, protože se hádali, nicméně syn hádky nevyvolával. Na druhé straně hádky nebyly nijak agresivní, poškozená s obžalovaným si v nich nenadávali, nezvyšovali hlas, fyzicky se neatakovali. Když, tak jen ze srandy.
30. K důvodům změny své původní výpovědi, která mu byla v kompletním znění čtena podle § 211 odst. 3 písm. a) trestního řádu, svědek lakonicky uvedl, že *to, co bylo čteno, to vypověděl. Není si vědom, že by dnes uváděl cokoliv jinak*.
31. V přípravném řízení byl k osobě obžalovaného zpracován **znalecký posudek z odvětví klinické psychologie a psychiatrie**, a to znalkyněmi PhDr. Marcelou Langovou Šindelářovou a MUDr. Martou Holanovou. Obě znalkyně obžalovaného osobně vyšetřili, v případě psychiatrického zkoumání proběhla explorace celkem třikrát – [REDAKCE] 2024, [REDAKCE] 2024 a [REDAKCE] 2024. Postoj obžalovaného, jak popisuje podrobně znalkyně s ohledem na jimi zkoumané otázky, se postupně vyvíjel. Při prvních dvou exploracích obžalovaný spontánně popisoval, že ač mu poškozená byla v posledních dnech před smrtí nevěrná a nejevila zájem o své děti, křikem mu vyčítala, že za všechno může on. Podle toho, jak se chovala, musela být zfetovaná. V kapse měl čistě náhodou vázací drát, který bratr používá k upevnění výfuku auta, tak si s ním hrál. Jak s poškozenou šli a ona mu řvala do obličeje, tak ten drát chytil a najednou měl tmou před očima. Drátem ji škrtil a pak se probral. Její oči se dívaly vzhůru, viděl její hrudník a výdech. U toho při exploraci plakal. Doplnil, že odjel domů, kde později koukal do stropu a hlas mu říkal, že to neudělal on – obžalovaný, nýbrž on – ten hlas. Hlas k tomu dodal slova *učíš kočku*, čemuž nerozuměl. Znalkyně doplnila, že obžalovaný byl při prvotním vyšetření místy plačtivý, nikoliv nápadně depresivní, hovořil volně a spontánně popisoval podrobnosti svého jednání i chování poškozené, které neustále kriticky hodnotil. Projevoval sebelítost, vyvíňoval se, i když spontánně uvedl, že činu se dopustil vázacím drátem, aniž by však předem čin plánoval.
32. Obdobně v [REDAKCE] 2024 vypovídal i v rámci psychologického vyšetření znalkyní [REDAKCE] [REDAKCE] kdy uvedl, že manželku usmrtil pomocí drátu v situaci vyhroceného verbálního, posléze snad i fyzického konfliktu (poškozená mu měla dát i facku). Emotivně s rukou těsně před obličejem popisoval, jak na něj poškozená řvala. Přiznával chronicky silně konfliktní a co

do kvality i silně proměnlivý vztah s manželkou, přičemž – podle přesvědčení znalkyně – se v tomto vztahu cítil být v nevýhodě a do jisté míry i závislý. Určitá manipulace a zesměšňování poškozené mohly být obranou obžalovaného proti této pozici. Celkově byl obžalovaný podrážděný, verbálně agresivní, zejména když popisoval okolnosti nevěry poškozené z konce ■■■■ 2023. On měl veškeré zásluhy, ale poškozená vyhodila z bytu jeho, *nikoliv tobo bezdomovce, s nímž byla*. Je to *zasraná kurva, co mu zničila život*. Obdobně se vyjadřoval na adresu narkomanů, což je podle něj *odpad společnosti. Dát mu samopal, tak je vystřílí*.

33. Při druhém osobním psychiatrickém vyšetření obžalovaný upřesnil, že drát našel na zemi, když vystoupil z auta. Jednalo se o vázací drát, kterým se například přivazovaly upadávající výfuky auta. S drátem si hrál, nic neplánoval. Pak najednou ten drát poškozené otočil kolem hlavy a už si na nic nepamatuje. Když se probрал, bylo už pozdě. Poškozená ležela na zemi a vázací drát měla obtažený kolem krku. Poškozená měla modré rty, tak jí jednou stiskl hrudník, ale hned toho nechal. Znovu hovořil o tom, že po příjezdu domů mu hlas říkal ■■■■ *já to byl*.
34. Při třetí exploraci byl obžalovaný v pohodovém psychickém stavu, ochotně navazoval kontakt, používal cizí slova a dobře se orientoval v situaci. Pokud jde o skutek samotný, obžalovaný nově uvedl, že o drátu hovořila policie, nikoliv on. Stěžoval si, že celý den nedostal najíst ani napít, nesměl ani kouřit. Když si to přál, policisté mu odvětili, že až bude vypovídat, pak mu to dají. Postupně mu bylo jedno, jak to bylo a bude. V podstatě to po policistech jen opakoval. Když si to sepsali podle svých představ, dostal kávu a šel si zakouřit. Poté dorazila obhájkyň a vedle něj si sedla policistka, která mu radila, aby *řekl to, co je napsáno ve spisu, protože mu stejně nic nepomůže*. Když jej znalkyně konfrontovala s obsahem předchozích explorací, obžalovaný odvětil *viděla jste, jak jsem vypadal? To, že žiju, můžete poděkovat dětem*. Příbuzným tvrdil, že manželce ublížil, aby se o něj přestali zajímat a nechali ho umřít. Teprve nyní vypověděl pravdu. Obžalovaný byl celkově klidný, bez nápadných emocí, reagoval na dotazy briskně a opakoval, že v předchozím období mu jeho duševní stav neumožnil hovořit pravdivě.
35. Podle hodnocení znalkyně neobstojí tvrzení typu *mé ruce to dělaly, ale za čin může někdo jiný, říkal to blas*. Obžalovaný totiž netrpí psychotickou poruchou a takové tvrzení je pouze naivním a laickým pokusem o vyvinění a předstírání příznaků, o nichž se obžalovaný mylně domnívá, že by mohly imponovat jako duševní nemoc. Obžalovaný původně o hlase hovořil tak, že s ním žil více roků a občas si s ním hlasitě povídal, při poslední exploraci uvedl, že jej slýchává teprve od doby, kdy poškozená zemřela. V minulosti o něm sice věděl, ale jen zdálky, po smrti manželky začal být výrazně výraznější.
36. Osobnost obžalovaného je jednodušší, s výraznými histriónskými rysy, emočně nestabilními a narcistickými rysy, sociálně zdatná, působí protřele. Celkově osobnost obžalovaného dosahuje stupně poruchy. Jeho intelekt při zjištěné hodnotě IQ ■■■■ spadá do hraničního pásma mezi ■■■■ a intelektovým ■■■■ nicméně v běžném mezilidském kontaktu se obžalovaný může jevit jako mentálně schopnější, než tomu ve skutečnosti je. Jeho schopnost porozumět a řešit sociální situace je totiž na zcela průměrné úrovni a obžalovaný dokáže uvažovat v přibližně stejných souvislostech, v nichž vesměs uvažují ostatní. Paměťové schopnosti má plně zachované, a to jak vzhledem k události samotné, tak vzhledem k následným výsledkům na policii. Obžalovaný je za obvyklých okolností jedincem se silnou, ale výrazně labilní a extrémně dráždivou emotivitou, na níž jeho seberegulační mechanismy rozhodně nepostačují. Velmi snadno u něj tedy převládnu emoce primitivní, byť je osobnostně schopen i emocí vyšších a kvalitnějších. Svůj agresivní náboj je zvyklý hned po jeho evokaci odreagovat, proto se v diagnostických testech nemusí jevit jako výrazněji agresivní. Celkově však lze hodnotit, že agresivní reakce jsou u obžalovaného v zátěžových situacích tzv. *reakcí první volby*, byť nikoliv nutně ve fyzické podobě. Sebevědomí obžalovaného není vysoké a je snadno zranitelné, tím spíše když jeho osobnost nese egoistické a narcistické rysy. Obžalovaný je tedy silně vnímavý ke všemu, co mu – ať už zdánlivě, či skutečně – jeho sebevědomí zraňuje, či přímo snižuje. Konfliktní situaci (na místě činu) vnímal nejen jako ohrožení vztahu s manželkou, ale i ohrožení

subjektivně mimořádně významné hodnoty rodiny, bez ohledu na to, jak se objektivně o rodinu staral. V konkrétní situaci získal pocit zneuznání svých snah o péči o tuto rodinu. K lidem nemá a priori špatné vztahy, je extrovertní, ale současně zvýšeně podezřívavý. Obecně, nikoliv pouze ve vztahu k vyšetřovanému činu, má tendence k extrapunitivitě, tedy snahu obvinít někoho jiného. Byť se v podstatě cítí vinen a vnitřně touží po potrestání, nikoliv však nutně ve formě potrestání soudního, jeho postoje k vyšetřovanému činu a jeho postoj k pocitům vlastní viny jsou silně variabilní s finální převahou snahy po vyvinění.

37. Znalkyně uzavřely, že obžalovaný netrpí a ani nikdy v minulosti netrpěl duševní poruchou v pravém slova smyslu, toliko poruchou osobnosti s příznaky rozvedenými shora. Jeho rozpoznávací i ovládací schopnosti jsou plně zachovány a pokud skutek spáchal, tak v době jeho uskutečnění byly ovládací schopnosti sníženy jen měrou nepodstatnou vlivem afektu, který záhy odezněl. Jeho pobyt na svobodě není a priori nebezpečný, není proto navrhováno žádné ochranné opatření. Motivací k jednání obžalovaného byl silný nezvládnutý afekt, pravděpodobně umocněný překročením subjektivně únosné prostorové hranice. Lze hodnotit, že obžalovaný se skutkem cítí vinen, ačkoliv se primitivním způsobem snaží ze situace nějak vyvinut, očekáváje důsledků pro jeho vlastní budoucnost i budoucnost jeho nezletilých dětí.
38. Další ve věci provedená znalecká zkoumání byla zaměřena k poškozené, a to jednak **znaleckým posudkem z odvětví soudního lékařství**, jednak **znaleckým posudkem z odvětví toxikologie**. K úmrtí poškozené došlo z příčin násilných, a to následkem dušení při bloádě dýchacích cest v důsledku stlačení krku škrtidlem nad úrovní štítné chrupavky. Tím došlo k posunu kořene jazyka dozadu a nahoru vůči měkkému patru, a tudíž k uzavření nosohltanu. Celková doba dušení do nástupu smrti obecně trvá nejčastěji mezi pěti až osmi minutami, k bezvědomí může teoreticky dojít již po 10 až 15 vteřinách. V daném případě nelze tyto údaje zpřesnit. Uškrcení si však poškozená nemohla způsobit sama, jednoznačně se muselo jednat o aktivní jednání druhé osoby. Škrtidlo přitom nebylo utaženo na zadní straně krku, proto se jako pravděpodobné jeví postavení útočníka během škrcení za obětí. Další zjištěná drobná poranění (drobné oděrky a hematomy v obličejí a povrchové oděrky na obou rukou), která bez rozdílu vykazovala vitální reakci, se na vzniku smrtelného následku nijak nepodílela ani nemusela být bezpodmínečně způsobeny aktivním jednáním druhé osoby (poškozená si je mohla způsobit například sama ve snaze uvolnit z krku škrtidlo). Na těle poškozené na druhé straně nebyla nalezena žádná poranění, která by byla charakteristická pro obranu před fyzickým násilím druhé osoby. Na těle poškozené nebyly zjištěny ani žádné známky nasvědčující násilnému pohlavnímu styku. Doba smrti poškozené byla soudním lékařem stanovena v pozdních odpoledních až večerních hodinách dne [REDACTED] 2024.
39. Toxikologickým vyšetřením bylo v organismu poškozené zjištěno léčivo quetiapin, což je antipsychotikum určené například k léčbě bipolární deprese, manických epizod či schizofrenie, dále metabolit THC a metamfetamin a amfetamin v koncentraci 0,023 mg/l, respektive 0,010 mg/l. Ani jednou z těchto látek nebyla poškozená aktuálně ovlivněna.
40. Při ohledání místa činu byly z těla poškozené, konkrétně přední strany krku a části bundy v oblasti hrudi, zimní bundy v místě ramene a nadloktí levé paže, zimní bundy v místě ramene a nadloktí pravé paže, přední části rozepnutých kalhot stažených pod kolena obětí v oblasti jejich přední části a silničního příkopu u obce [REDACTED] přibližně 50 metrů od autobusové zastávky, zajištěny otisky pachových stop, které byly následně porovnány metodou pachové identifikace s otiskem pachové stopy obžalovaného sejmuté dne [REDACTED] 2024. Odborným zkoumáním byla zjištěna shoda s pachovou stopou obžalovaného toliko na přední straně krku a části bundy v oblasti hrudi a na zimní bundě v místě ramene a nadloktí pravé paže. Jiné shody zjištěny nebyly. Genetickým zkoumáním stěrů zpod nehtů poškozené, z jejích boků, z krku a z gynekologických stěrů nebyly zjištěny žádné pro posouzení věci relevantní skutečnosti. Na místě činu byla pořízena fotodokumentace i kamerový záznam, tělo poškozené bylo nalezeno náhodnými svědkyněmi dne [REDACTED] 2024 kolem půl desáté dopoledne (č. 229 a násl., 374). Prověřením prvotní

obhajoby obžalovaného byl dne [REDACTED] 2024 v silničním příkopu v těsné blízkosti obce [REDACTED] přibližně 50 metrů za autobusovou zastávkou, nalezen elektronický kabel délky asi 150 centimetrů s koncovkou USB (čl. 262 a násl.). Odborné zkoumání v oboru genetiky, ani pachové identifikace však nenaznačuje žádnou spojitost s projednávanou věcí. Soudním lékařem nicméně tento kabel jako vražedná zbraň vyloučen nebyl.

41. V hlavním líčení pak soud přečtením provedl k důkazu celou řadu svědeckých výpovědí a podaných vysvětlení jak rodinných příslušníků obžalovaného, tak rodinných příslušníků poškozené a jejích známých. Předně poslední dvě noci před svou smrtí poškozená strávila u [REDACTED], s nímž se poznala krátce předtím v podstatě náhodou, když s [REDACTED] využily nabídky se u něj vykoupat. [REDACTED] poškozené nabídl přátelský rozhovor, pokud by měla zájem, přičemž ta nabídky vzápětí využila a strávila u něj dvě noci. První noc se svědkovi svěřovala s problematickým manželstvím s obžalovaným, druhou noc spolu měli oboustranně dobrovolný pohlavní styk. Poškozená k němu očividně projevovala sympatie. Svědek jí nabízel i pomoc s řešením aktuálního manželského konfliktu, to však poškozená odmítla. Dne [REDACTED] 2024 od něj odcházela ráno do práce, dal jí třicet korun na jízdné a svačinu. Po obědě se však vrátila, byla rozhozená, že do práce za ní přišel obžalovaný. Měla mu sdělovat, že se k němu již nechce vracet, že se rozhodla a že se pohádali. Udělalo se jí z toho údajně špatně, a proto ji nadřícený pustil dříve z práce. Pobyla u svědka přibližně dvě hodiny, pak obžalovanému zavolala ze svědkova telefonu a dohodla se s ním, že se sejdou na náměstí v [REDACTED]. Svědek z hovoru odvodil, že obžalovaný je našťvaný, zaslechl i vulgární nadávky na adresu poškozené. Už předchozí den si s obžalovaným dopisovala z jeho mobilního telefonu, protože vlastní v tu dobu neměla. Nabídl jí, že to za ni vyřeší a půjde na náměstí sám, neboť na ní bylo patrné, že má z obžalovaného strach. To poškozená znovu odmítla. Když odcházela na schůzku, byla strážlivá. Působila spíše vystresovaně, než jako zfetovaná. První noc spolu vykouřili jednoho jointa, jinak žádné látky neužili.
42. Fotografie zpráv mezi poškozenou a obžalovaným a uskutečněného hovoru z [REDACTED] telefonu jsou součástí spisu na čl. 388, 390 a 391. Zmiňovaný hovor proběhl dne [REDACTED] 2024 v 16:18 hodin a trval 56 vteřin. V předchozích zprávách poškozená obžalovanému naznačuje, že má zájem o definitivní ukončení společného soužití.
43. [REDACTED] znala obžalovaného a poškozenou na základě soužití v bytovém domě na ulici [REDACTED] v [REDACTED]. Poškozená byla prudké povahy, často na obžalovaného křičela, a to i vulgárními výrazy. On byl klidnější, ale jen do určitého okamžiku, kdy vybuchnul také. Docházelo mezi nimi i k fyzickému napadání, které zpravidla zahajovala poškozená. Naposledy před smrtí k ní poškozená přišla [REDACTED] 2024, nechala ji u sebe přespat. Ještě téhož dne ji přímo v bytě hledal obžalovaný, avšak svědkyně poškozenou na její žádost zapřela. Obžalovaného pak potkala ještě dne [REDACTED] 2024 odpoledne, kdy se jí znovu ptal, zda neví, co je s poškozenou. Svědkyně mu odvětila, že pobývá o známého, který má tři děti. Více se spolu nebavili.
44. Bližší vztah k oběma měla svědkyně [REDACTED]. Ostatně právě této svědkyni obžalovaný psal zprávy prostřednictvím aplikace Messenger z účtu poškozené [REDACTED] ještě večer v den smrti poškozené. Sama poškozenou viděla naposledy dne [REDACTED] 2024, kdy u ní poškozená v bytě zapomněla svůj poškozený telefon. Když od ní odcházela, dala jí svědkyně 13 Kč na autobus, protože poškozená byla bez peněz. Také svědkyně [REDACTED] žije na ulici [REDACTED], proto byla častým svědkem hádek manželů [REDACTED]. Nakonec se odtamtud museli v [REDACTED] 2023 odstěhovat, neboť často dělali hluk a sousedé si stěžovali. Ve stejné době jim odebrali děti, protože jejich péči zanedbávali, nejstarší z dcer často chodila za školu. Obžalovaného označila za manipulátora, který poškozené mimo jiné zakazoval kontakt s její vlastní matkou, proto se s poškozenou hodně přátelily, byla pro ni taková *vrba*, často jí pomáhala s dětmi. Obžalovaný osobní péči o své dcery spíše zanedbával a naopak je ještě popouzel proti poškozené. Kolikrát i svědkyni obžalovaný osočoval, že poškozenou svádí k zahálčivému životu. Dokáže však velmi dobře manipulovat své okolí, protože před lidmi se prezentuje jako klidný a trpělivý, to ale jen do chvíle, než se zavřou dveře. Poškozená byla velmi hlučná, přitom

dobrosrdečná. Bylo na ní znát, že užívá nějaké návykové látky, ale nijak se s tím nesvěřovala. Kolikrát jejich hádky přerostly i ve fyzické napadání, poškozená jí ukazovala i otlaky prstů na krku, nebo modřiny. Když se přestěhovali zpět k rodičům, jejich konflikty ještě zesílily. Obžalovaný ji zprávami dokonce vyhrožoval, že za to, co udělala, *chcípne*, a že *bude trpět*. Vulgárně se osočovali vzájemně. Častým tématem byla nevěra poškozené, kdy ji obžalovaný nečekaně přistihl v [REDAKCE] 2023 s [REDAKCE] u nich v bytě. Stále jí to předhazoval a podezíral z dalších nevěr. Zakazoval jí opouštět domácnost, když už byla mimo domov, chtěl o ní mít neustálý přehled. Choval se k ní majetnický. Neustále se rozcházeli a scházeli, řešili dokola to stejné.

45. V den, kdy poškozená zemřela, jí obžalovaný z jejího facebookového účtu psal zprávu, z níž pochopila, že spolu skončili, že byla zfetovaná a že odjela s někým na [REDAKCE]. Psal, že už s ní mluvit nebude a odstraní její účet z počítače. Svědkyně z toho měla nepříjemný pocit.
46. Vzájemná komunikace svědkyně s účtem [REDAKCE] je součástí trestního spisu na čl. 423 až 426. Odvíjí se od [REDAKCE] 2024 do [REDAKCE] 2024 a obžalovaný v rámci své obhajoby nepopíral, že konverzaci vedl sám z účtu poškozené. Obsahem jsou zejména zprávy obžalovaného, v nichž svědkyni způsobem sobě vlastním sděluje, že vztah s poškozenou definitivně skončil, ale současně řeší, kde poškozená může pobývat. Mimo jiné však v konverzaci uvádí, že (poškozená) *za to, co provedla jemu a dětem, bude chcípat, to slibuje*. Popisuje, že poškozená nebyla dobrou matkou, že je nevěrná a že jen užívá drogy. Současně obžalovaný sděluje, že už si také našel jinou partnerku. V úterý dne [REDAKCE] 2024 v 18:54 hodin obžalovaný sám zahajuje konverzaci slovy *Ahoj, tak a je konec*. Po krátké výměně zpráv o tom, kde poškozená poslední dny byla, obžalovaný pokračuje slovy s [REDAKCE] (*mysleno [REDAKCE] – pozn. soudu*) *jsem dneska mluvil, tak si našla někoho se třema dětma a byla u něj. [REDAKCE] říkala, že se k němu chce nastěhovat, tak jsem ji dnes donesl do práce čip a domluvili jsme se, že si promluvíme. Kolem čtvrtý jsem ji vpálil, že se nestarala o svoje (děti) a zanedbávala je výchovou, [REDAKCE] [REDAKCE] dávala bulit a kouřit a že teď chce vychovávat cizí parchanty? Tak ok. Řekl jsem jí, že s ní končím, že se teď jen budou řešit soudně děti, a to je vše. Rozhovor sotva 10 minut. Mezitím ji někdo volal a přijel pro ni a jeli směrem na [REDAKCE]. Ona úplně zfetovaná, odhadoval jsem to tak na tři dny, že nespala. Tak jsem jí to vše vpálil a řekl, že už s ní nikdy nechci nic mít a že jsme skončili definitivně. To jen, abys byla v obraze. Teď tady na počítači ruším její účet, takže už budu jen na svém*. Když ho [REDAKCE] v závěru konverzace žádá, aby poškozené vyřídil, *že chce peníze za ty dva tabáky, ať s ní bude mluvit*, obžalovaný odpovídá *já už s ní mluvit nebudu*.
47. V přípravném řízení podala svědeckou výpověď i sestra obžalovaného [REDAKCE], která potvrdila, že obžalovaný volal otci a sděloval mu, že to asi udělal. U toho plakal. Konkrétně že poškozené asi ublížil. Z obsahu hovoru svědkyně slyšela konkrétně pouze slova *omlouvám se*. Hovor se uskutečnil v době, kdy byl obžalovaný znovu na policii. Když potom rodiče byli za obžalovaným na vazební návštěvě (svědkyně použila přesně výraz „naši“), měl jim sdělovat, že poškozená ho vinila i za to, že sama užívá drogy a že je mu nevěrná. Údajně mu to křičela přímo do obličeje. Poté zase obžalovaný změnil výpověď, že to neudělal. V tomto jej svědkyně přirovnala k chvilkovému počasí. Jí osobně se však obžalovaný k vraždě nepřiznal. Popisovala, že na něm pozorovali již dříve psychické problémy, avšak nevyžadovaly, podle jejich přesvědčení, odbornou pomoc. Obžalovaný se například sám hádal se zrcadlem, uvažoval o kandidatuře na prezidenta, chtěl si pořídit pojízdný stánek, nebo měl výpadky paměti. Kritického dne byl jejich rozhovor kolem čtvrté hodiny emotivní, slyšela do něj poškozenou křičet, obžalovaný pak odcházel rozladěný. Přibližně po půl hodině se vrátil v podobné náladě a sděloval, že to už mezi nimi nemá cenu a že si poškozená našla jiného muže s dětmi. Víc si svědkyně nevybaví. Vztah obžalovaného a poškozené byl neustále konfliktní, oba byli výbušných povah. V nadsázce se dá říci, že když se tři dny nehádali, tak se jich příbuzní ptali, co se stalo. I jejich tři dcery souhlasily s tím, že budou umístěny do náhradní péče v Klokánku, nebyly schopny to déle snášet. Hádky zpravidla začínala poškozená, tahala obžalovaného za vlasy, škrábala ho, štípala, nebo shazovala ze židle. Když ji obžalovaný odstrčil, byla ještě agresivnější.
48. Obžalovaného švagrová [REDAKCE], manželka bratra [REDAKCE] v podaném vysvětlení uvedla, že obžalovaný odcházel na schůzku mezi čtvrt na pět a půl patou, vrátil se přibližně do 45 minut.

Když se vrátil, působil klidně a sděloval, že se s poškozenou rozešli a že si v pondělí přijde pro věci. Rodina pak za obžalovaným jezdila do vazební věznice, ale obsah rozhovorů doma s manželem neřešila, protože na věc mají odlišný názor a pouze by se hádali. Pro ni obžalovaný jako člověk skončil, zbytek rodiny na to pohlíží jinak. Jejich vztah s poškozenou by se dal charakterizovat jako *Itálie*, oba byli výbušných povah, konflikty kolikrát řešila policie, napadali se vzájemně.

49. Matka poškozené [REDAKCE] popisovala, že pohřeb zařizovali v sobotu po události. I když původně nechtěla, jel s nimi obžalovaný, který se však jednání příliš neúčastnil, pouze se litoval. Po návštěvě pohřební služby jeli společně do bydliště obžalovaného, kde jim sděloval, že měli s poškozenou schůzku ve čtyři odpoledne na [REDAKCE] na autobusové zastávce, byli společně přibližně do půl páté a pak poškozené zazvonil telefon, přijelo auto, ohledně něž nevěděl typ ani barvu, poškozená do něj nasedla a odjela směrem na [REDAKCE]. Už v tu chvíli svědkyně hodnotila tuto verzi jako divnou, protože mezitím od [REDAKCE] věděla, že poškozená zapoměla telefon u ní. Osobně se jí však obžalovaný nikdy nepřiznal. Doplnila také, že někdy začátkem [REDAKCE] 2024 ji k sobě pozval [REDAKCE] a mimo jiné jí sdělil, že je sice silně věřící, ale musí se jí s něčím svěřit. Vyprávěl, že když jel jednou autem lesem, už po smrti poškozené, poškozená se mu zjevila a ukázala mu, jak to bylo. Údajně byli s obžalovaným v lese u [REDAKCE], kde jí obžalovaný praštil hlavou o palubní desku a následně ji ještě ve vozidle uškrtil. Čím konkrétně, to bratr obžalovaného neřekl. Nabyla z toho dojmu, že se obžalovaný rodině svěřil, že poškozenou usmrtil. Cekově vztah obžalovaného s poškozenou popisovala jako velmi konfliktní, a to včetně fyzického napadání, dokonce ji měl i škrtnout. Poškozená si však od ní nikdy nežádala žádné pomoci. Sama s obžalovaným nikdy nevycházela, během jejich soužití se vídali minimálně. On s ní manipuloval, vyhrožoval jí odnětím společných dcer, bral ji jako svůj majetek.
50. Svědkyně [REDAKCE] poskytla policii kopii krátké textové zprávy, kterou jí dne [REDAKCE] 2024 adresoval obžalovaný a je součástí trestního spisu na čl. 467. Mimo jiné v ní obžalovaný uvádí *co vím, tak že odjela s nějakým feťákem autem, a to je vše.*
51. Svědectví své babičky [REDAKCE] potvrdil i syn poškozené [REDAKCE], kterého poškozená porodila ve velmi útlém věku [REDAKCE] let, a proto jej fakticky celý život vychovávala právě babička. Obžalovaný se jim ve společnosti celé rodiny v den zařizování pohřbu svěřoval, že naposledy poškozenou viděl, když ji doprovázel ze společného bydliště na autobusovou zastávku v [REDAKCE], kam pro ni přijelo auto, ohledně něž neví typ ani značku, neboť *stál pod blbým úhlem*. Údajně u ní našel větší objem peněz a myslí si, že kvůli tomu ji někdo zabil. Svědkovi se to zdálo divné, protože z minulosti věděl, že se obžalovaný v autech velmi dobře vyzná. Vztah matky s obžalovaným byl velmi konfliktní, poškozená od něj opakovaně chtěla odejít, ale obžalovaný ji vždy s prosíkem stáhl zpátky a ona mu odpustila. Hádky se zhoršovaly v období posledních dvou až tří let. Také se vzájemně fyzicky napadali, věděl o nějakých zraněních. Neví o tom, že by jí vyhrožoval fyzickou likvidací, ale určitě odebráním dětí. Když viděl poškozenou naposledy někdy čtvrtého nebo pátého ledna, svěřovala se mu, že má jiného muže a chce od obžalovaného odejít.
52. Součástí trestního spisu je i konverzace mezi obžalovaným a poškozenou zajištěná v jeho mobilním telefonu, která se intenzivně odvíjí od [REDAKCE] 2023 do [REDAKCE] 2023. Její konkrétní obsah je částečně otištěn a částečně souhrnně vyhodnocen na čl. 116 až 119. Jedná se mimo jiné o zprávy, které obžalovaný označoval ve svých výpovědích jako *smsky, kterými do něho šli*. V podstatě je obsahem opakované vulgární obviňování poškozené z užívání návykových látek a z nevěry a obžalovaného rezolutní ukončování společného soužití. Poškozená na jeho zprávy zpravidla reaguje klidně, spíše rezignovaně. Zprávy, jejichž doslovný obsah není součástí trestního spisu a jsou uloženy na mediálním nosiči, policejní orgán vyhodnocuje jako vzájemné urážky a výhrůžky, obžalovaného podezřívání z nevěry a výčitky komunity osob užívajících návykové látky, popřípadě zanedbávání péče o společné děti. V konverzaci na čl. 122 až 128, která se odvíjí v brzkých ranních hodinách dne [REDAKCE] 2024, si obžalovaný dopisuje s [REDAKCE], která mu úvodem přeje upřímnou soustrast. Obžalovaný se snaží dopídit, proč tak [REDAKCE] činí a co se komu stalo, ta nakonec velmi neochotně sdělí, že [REDAKCE] *našli mrvou*.

V těchto souvislostech je třeba upozornit na vysvětlení [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] na čl. 527 až 532, kteří se vyjadřují k poslední obžalovaného noční směně v zaměstnání z [REDAKCE] na [REDAKCE] 2024. Ačkoliv se nikdy předtím neprojevoval rozrušeně, či nestandardně, právě na této směně působil nesoustředěně, zamyšleně, na otázky, co se děje, odpovídal, že nic. Nikdy předtím jej v podobném rozpoložení nezažili. Na další směnu již z důvodu pracovní neschopnosti nenastoupil.

53. Poměrně obsáhlou součástí trestního spisu tvoří i dokumenty popisující operativní prověřování zcela původní verze obžalovaného o posledním kontaktu s poškozenou, kterou mělo ze zastávky [REDAKCE] na ulici [REDAKCE] v [REDAKCE] odvézt neustanovené vozidlo poté, kdy tam chvíli, přibližně 10 minut, v protisměru stál sám s vozidlem svého otce a s poškozenou diskutovali své manželské poměry (čl. 585 a násl.). Součástí této dokumentace jsou i poslední kamerové záběry živé poškozené pořízené bezpečnostní kamerou dne [REDAKCE] 2024 v 16:34 hodin poblíž náměstí v [REDAKCE] (čl. 595). Prověřován byl zejména možný výskyt [REDAKCE] vozidla Opel [REDAKCE], které je registrováno na otce obžalovaného [REDAKCE] staršího. Bylo zjištěno, že žádné takové vozidlo se na uvedené autobusové zastávce v inkriminované okamžiky nenacházelo, naopak byl zaznamenán jeho výskyt v čase 16:38 hodin v širším centru [REDAKCE] na ulici [REDAKCE] ve směru na ulici [REDAKCE]. Následně byl zaznamenán průjezd *typově shodného* vozidla v čase 16:41 hodin po silnici č. [REDAKCE] kolem budovy vodárny u nádrže [REDAKCE] která je vzdušnou čarou 130 metrů od místa nálezu těla poškozené (čl. 627). V čase 16:43 hodin a 16:48 hodin bylo na odbočce na lesní cestě vedoucí k místu nálezu těla poškozené zaznamenáno stojící vozidlo, které *zdanlivě* odpovídá karoserii kombi, tedy typově shodnému vozidlu, jaké užívá otec obžalovaného. Tyto záběry jsou skutečně velmi zdánlivé, neboť v lokalitě v tu chvíli již panovala poměrně výrazná tma (čl. 628, 629).
54. Projednávaná věc je charakteristická především proměnlivým postojem obžalovaného ke spáchanému skutku. Během vyšetřování události od prvních okamžiků až dosud podal orgánům činným v trestním řízení celkem tři různé skutkové verze o posledním setkání s poškozenou. Zcela původní linie jeho obhajoby byla založena na tom, že naposledy viděl poškozenou živou na autobusové zastávce [REDAKCE] na ulici [REDAKCE] v [REDAKCE], odkud si telefonem sjednala odvoz blíže neurčeným řidičem blíže nespecifikovaného vozidla a odjela směrem na [REDAKCE]. Tuto legendu obžalovaný sděloval příbuzným bezprostředně poté, kdy po schůzce s poškozenou dorazil domů, jak vyplynulo z původních (ale i nových) svědectví bratra a otce obžalovaného, sdělil ji ještě téhož večera prostřednictvím Messengeru [REDAKCE], druhého dne při prvním podání vysvětlení policistům a v sobotu dne [REDAKCE] 2024 v určitých variacích také rodině poškozené, jmenovitě [REDAKCE] a [REDAKCE]. Této verze se obžalovaný držel do chvíle, než byl dne [REDAKCE] 2024, tedy po týdnu prověřování, policisty seznámen s tím, že podle zajištěných kamerových záznamů jeho vozidlo v inkriminovaný čas na této zastávce nestálo, naopak podle všech okolností projelo až za město k lesnímu porostu, kde zaparkovalo. Také z vysvětlení [REDAKCE] vyšlo najevo, že poškozená si nemohla přivolat odvoz telefonem, protože jím již několik dní nedisponovala, když si ho u svědkyně zapoměla.
55. Za této situace obžalovaný tzv. *kapituloval* a pod tíhou důkazů vyvracejících jeho dosavadní legendu učinil policistům plné doznání. Nejprve ještě v procesním postavení podezřelého a následně téhož dne již v procesním postavení obviněného za účasti ustanovené obhájkyň, přičemž jeho výslech trval téměř tři hodiny. O dva dny později obžalovaný zopakoval své doznání i soudci u vazebního zasedání před Okresním soudem v Havlíčkově Brodě.
56. Přibližně o tři měsíce později, poprvé dne 12. 4. 2024, opět před Okresním soudem v Havlíčkově Brodě uplatnil třetí skutkovou verzi, již sice nepopíral přítomnost na místě, kde byla poškozená nalezena mrtvá, ale obžalovaný ji zde zanechal živou a odjel domů, očekáváje že za ním z lesa dorazí pěšky a vyčistí si tím hlavu. Tuto linii obžalovaný držel i v hlavním líčení.

57. Uplatnění zcela první obhajoby, kterou však v dalším průběhu trestního řízení definitivně opustil, obžalovaný vysvětloval několikerým způsobem. Policistům při příležitosti prvního vysvětlení dne [REDACTED] 2024 (čl. 65) tuto obhajobu přednesl údajně s tím, že policisté mu o smrti manželky neřekli, ale naopak uváděli, že je zapletena do vykrádání garáží a distribuce drog. Pojal proto obavu, aby jej policisté také nezahrnuli do okruhu podezřelých, kdyby řekl, že s poškozenou byl v lese nedaleko bydliště jistého [REDACTED], údajně drogového dealera (čl. 23). V další části svého výslechu pro změnu doplnil, že na poškozenou byl v danou chvíli naštvaný, protože nedorazila z lesa domů, a proto ji chtěl tzv. potopit. Nad rámec tvrzení o vozidle, jímž odjela, tedy dále uvedl, že měla u sebe větší množství pervitinu. Znalkyním při exploraci pro změnu uváděl, že když mu policisté záměrně lhali, tak jim lhal také (čl. 207). Pokud byl obžalovaný v hlavním líčení konfrontován s tím, že identickou legendu sděloval již dne [REDACTED] 2024, tedy ještě před výslechem na policii, své rodině a také [REDACTED], obhajoval se tím, že když poškozená dlouho nešla, napadly ho dvě možné teorie, co se s ní mohlo stát. Buď k někomu nastoupila do auta a odjela, anebo šla na [REDACTED] za [REDACTED]. Jednu z těchto domněnek tedy prezentoval rodině a [REDACTED].
58. Vysvětlení obžalovaného, proč opustil svou první skutkovou verzi o schůzce s poškozenou, ať už kterékoliv z nich, má zjevné a zásadní nedostatky. Předně, jak bylo řečeno shora, zcela původně se obžalovaný hájil tím, že s legendou o zastávce přišel na základě svých obav o možné zapletení do trestné činnosti, kterou mu při prvním výslechu prezentovali policisté. Jestliže však identickou legendu sděloval různým lidem už dne [REDACTED] 2024, kdy jakékoliv obavy ještě nemohl pojmout, protože s policisty dosud nehovořil, začalo toto vysvětlení postrádat logiku. Proto obžalovaný přišel s vysvětlením o svých domněnkách, z nichž si k prezentaci příbuzným vybral tu s vozidlem. Toto vysvětlení nicméně naráží na fakt, že legendu o vozidle, jímž poškozená odjela ze zastávky, sděloval obžalovaný rodině už bezprostředně po svém příchodu, kdy se jej příbuzní přirozeně zeptali na výsledek schůzky, na níž s vědomím všech zúčastněných několik desítek minut předtím odjížděl. Jestliže podle veřejně dostupných údajů mapových serverů je místo nálezů těla od bydliště obžalovaného vzdáleno přibližně 2,8 kilometru a tuto vzdálenost lze překonat chůzí přibližně za 45 minut, není logické, aby obžalovaný tuto verzi rodině prezentoval ještě předtím, než se poškozená hypoteticky mohla do bydliště vůbec vrátit, mělo-li být vytvoření domněnek výsledkem myšlenkových pochodů obžalovaného teprve ve chvíli, kdy z lesa dlouho nešla. A především, obžalovaný podle svědeckých výpovědí a podle objektivně zachycené zprávy adresované [REDACTED] tuto verzi popisoval jako holý fakt s tím, že s poškozenou současně ukončil manželské soužití. Nehovořil ani nepsal v žádném kondicionálně naznačujícím, že jde jen o jeho domněnku (čl. 394, 399, 426). Navíc na této verzi setrval i několik dní poté, kdy už bezpečně věděl, že poškozená zemřela, a nebylo proto třeba žádné podobné domněnky prezentovat také [REDACTED] a [REDACTED] při příležitosti zařizování jejího pohřbu (čl. 463, 467, 478). Když vysvětloval při exploraci znalkyním, že mu policisté o krádežích a zapojení poškozené do drogové trestné činnosti lhali, a proto jim lhal také, naráží pro změnu toto vysvětlení na zásadní fakt, že pokud by neměl na smrti poškozené účast, nemohl při podání vysvětlení dne [REDACTED] 2024 ještě jakkoliv tušit, že policisté lžou. O smrti poškozené se totiž podle své vlastní skutkové verze dozvěděl teprve dne [REDACTED] 2024, když mu to cestou aplikace Messenger sdělila [REDACTED]. Ostatně ostentativně dával ve své obhajobě najevo, že on byl tím, kdo se o smrti své manželky dozvěděl jako poslední.
59. Namísto obžalovaným uváděných motivů, které jej měly vést k prezentaci legendy o přestoupení poškozené do jiného vozidla na autobusové zastávce, se soudu jako nejpravděpodobnější jeví zcela jiný motiv, a sice že touto legendou si vytvářel naivní alibi, jímž se chtěl vyvinut z podílu na smrti poškozené. Obžalovaný v tu chvíli věděl, že poškozená je po smrti, znal i místo činu, a bez důvodných pochybností byl také tím, kdo se laickým způsobem snažil na místě činu aranžovat sexuální či loupežný motiv vraždy, jestliže poškozené stáhl kalhoty i s kalhotkami a rozházel okolo jejího těla osobní věci. Proto také všem prezentoval, že poškozená odjela vozidlem směrem k [REDACTED] eventuálně k [REDACTED], což jsou místa blízka místu spáchání činu. Při tom však

současně jako hotovou věc prezentoval, že poškozená si našla jiného muže se třemi dětmi (██████████). Ten ale žije opačným směrem poblíž centra města. Uváděl také, že u sebe měla větší množství drog, popřípadě větší obnos peněz, čímž chtěl zjevně přiživit loupežný motiv činu neznámého pachatele. Předmětné vozidlo ani jeho řidiče obžalovaný záměrně nespecifikoval, snad aby policii ztížil případné prověřování této legendy, nicméně nedomyslel to, že policie bude schopna na základě kamerových záznamů z různých vozidel prověřit provoz na autobusové zastávce, tím spíše, když tam vozidlo obžalovaného mělo stát delší časový úsek, a nepočítal s tím, že obžalovaná před několika dny zanechala svůj mobilní telefon u ██████████ a žádný, jímž by si na zastávku přivolala odvoz, jak říkal, u sebe mít nemohla.

60. Jak vypověděl svědek ██████████ legendu o autobusové zastávce chtěl obžalovaný uplatnit ještě dne ██████████ 2024, kdy po návratu z fyziodetekčního vyšetření došlo k jeho zadržení coby podezřelého. Poté, co mu policisté tuto legendu i za použití zajištěných kamerových záznamů vyvrátili, obžalovaný si požádal o cigaretu s tím, že řekne, jak to ve skutečnosti bylo. Bezmála dvě hodiny poté policistům prezentoval verzi, v níž se k vraždě poškozené jednoznačně doznal a popsal způsob jejího spáchání (čl. 59 až 62). Následně v 19:35 hodin mu bylo sděleno obvinění (čl. 5) a od 20:42 do 23:26 hodin velmi podobnou výpověď podal již v procesním postavení obviněného za osobní účasti ustanovené obhájkyň (čl. 14 až 18). Vědom si toho, že zpochybnit tuto výpověď bude složité právě proto, že se jí zúčastnila obhájkyň, jako vysvětlení svého doznání, které minimálně od ██████████ 2024 v podstatě odvolal, uplatnil blíže nespecifikovaný nátlak ze strany policistů, k němuž mělo dojít právě při prvním, ještě procesně nepoužitelném a obhájkyň nemonitorovaném výslechu. Ač jde o zcela zásadní informaci a kruciólní důvod změny jeho výpovědi, obžalovaný nikdy nebyl ochoten orgánům činným v trestním řízení konkretizovat, v čem měl tento nátlak spočívat. Jedním dechem však dodával, že byl tak dramatický, že v podstatě neměl jinou možnost než rezignovat a přiznat se k tomu, co nikdy neudělal, přesně jak policisté požadovali. Neochotu osvětlit konkrétní detaily své první výpovědi dne ██████████ 2024 obžalovaný zdůvodnil tím, že donucení nemůže policistům dokázat, neboť ve výslechové místnosti absentovaly kamery, a proto by se vystavil možnému stíhání za křivé obvinění. Takové vysvětlení však postrádá logiku v tom, že vágní a neurčité vysvětlení zásadní změny výpovědi, tím spíše policejním donucením, nepůsobí věrohodně a může mít proto následek v podobě odsouzení za mnohem závažnější trestný čin vraždy, jestliže taková obhajoba nedá soudu možnost ji detailně prověřit a tím zvěrohodnit.
61. Přesto se obžalovaný v průběhu trestního řízení alespoň částečně pokusil naznačit, v čem onen nátlak mohl spočívat. Prvně uplatnil variantu, že policisté mu vyhrožovali, že pokud se nepřizná k činu sám, obviní z vraždy poškozené jeho otce. Důvodem obvinění ██████████ staršího měl být jednak fakt, že poblíž místa činu bylo zřetelně zachyceno jeho motorové vozidlo, jednak že policisté disponovali textovými zprávami, v nichž je údajně uvedeno, že otec s obžalovaným čin připravoval (čl. 20, 118). Když na základě této výhrůžky obžalovaný zvýšil na policisty hlas, nastal blíže nespecifikovaný *extrém*. Ještě v hlavním líčení pak obžalovaný tvrdil, že mu policie ukázala tři fotografie, na nichž bezpečně poznal otcův ██████████ Opel ██████████ Úskalím této obhajoby je však mimo jiné to, že jediné fotografie něčeho, co zdánlivě může připomínat motorové vozidlo poblíž místa činu, jsou objektivně zachyceny na čl. 628 a 629 trestního spisu. Z nich lze vzhledem k mizerným světelným podmínkám dovodit snad pouze to, že *zřejmě* na místě může stát vozidlo karoserií podobné vozidlu Opel ██████████ natož aby bylo možné rozeznat jeho barvu či dokonce typ. Z obsahu trestního spisu také nevyplývá – a potvrdili to i slyšení policisté – že by policisté kdy pracovali s jinou verzí než tou, že pachatelem může být obžalovaný, s nímž měla poškozená dlouhodobé manželské spory.
62. Ještě v přípravném řízení obžalovaný uplatňoval také obhajobu, že důvodem k doznání byla fyzická deprivace vyvolaná nedostatkem jídla a tekutin. Ač toto tvrzení použil opakovaně, dokonce jej prezentoval i znalkyni v rámci třetí exploração, v hlavním líčení od něj pro změnu zcela upustil. Podotkl, že mu sice policisté nenabídli adekvátní občerstvení, ale sám si ani žádný

nežádal. V podstatě se tedy nově omezil na to, že spouštěčem policejního nátlaku byla jeho důrazná reakce na výhrůžku, že policisté obviní z vraždy jeho otce. Nakonec se totiž v hlavním líčení ustálil na tvrzení, že motivem nepravdivého doznání bylo ochránit sebe sama, nikoliv otce, neboť toho by policisté neměli jak obvinít.

63. Dlužno v těchto souvislostech podotknout, že obhajoba založená na tom, že dřívější procesně použitelné doznání, které chce obviněný dodatečně zpochybnit, bylo vynuceno různými formami policejní brutality, popřípadě zaprotokolováno v rozporu s tím, co obviněný ve skutečnosti vypovídal, nebo sice vypovídal, ale ve stavu pomatení mysli, není ničím originální. Častým motivem takového jednání bývá to, že ve světle dodatečně opatřených důkazů se původní doznání začíná jevit jako v podstatě jediný významný důkaz o vině pachatele a prezentací více či méně uvěřitelného příběhu o jeho opravdovém, avšak nezákonném vzniku si obviněný snaží přivodit beztrestnost. Soud je přesvědčen, že nejinak je tomu v projednávané věci. Obhajoba obžalovaného je o to více raritní, že ve snaze nepřivodit si další trestní stíhání pro křivé obvinění obžalovaný v podstatě používá jen jakési náznaky o nezákonném jednání a odmítá způsob konání policie konkretizovat, popřípadě z něj obvinít konkrétní policisty. Tím je však tato nová obhajoba výrazně hendikepována v otázce hodnověrnosti, neboť je neurčitá a obtížně přezkoumatelná. Hodnověrnost nových tvrzení obžalovaného snižuje i fakt, že v průběhu doby hovoří o různých motivech k podání nepravdivého doznání, ať už to byly výhrůžky obviněním otce, fyzická deprivace, nebo jakýsi blíže neupřesněný extrém vyvolaný nevhodným chováním obžalovaného. Podobně jako v případě zcela původní obhajoby o automobilu na autobusové zastávce, jakmile je jeden motiv obžalovaného orgány činnými v trestním řízení zpochybněn, neváhá jej brzkým nahradit jiným, v jeho očích hodnověrnějším. Naopak hodnověrnost původní výpovědi ze dne [REDAKCE] 2024 posiluje osobní přítomnost obhájkyne obžalovaného při výslechu, jakož i velmi detailní popis událostí, které mohl znát jen pachatel. Obě výpovědi byly doprovázeny i příznačnými neverbálními projevy lítosti, které podle obou slyšených policistů zesilovaly zejména ve chvíli, kdy obžalovaný popisoval, jak intenzivně na něj poškozená křičela, až to nevydržel a drátem, který nejspíše našel náhodně poblíž místa činu, ji v afektu uškrtil. Označovat v souhrnu pětihodinový popis událostí za smyšlenou improvizaci, jak se o to obžalovaný pokoušel v hlavním líčení, je i při vší úctě k jeho verbálním schopnostem jen chabým pokusem, jak zpochybnit, že skutečností jím sdělené jsou pravdivým popisem událostí. Ostatně doznání obžalovaného na policii bylo o dva dny později doprovázeno i doznáním ve vazebním zasedání před okresním soudem, kde přirozeně nemohlo docházet k žádnému nátlaku.
64. Krátce po svém zadržení a následně po vzetí do vazby se obžalovaný se svým činem svěřil i nejbližší rodině, zejména otci a bratrovi. Ti při podání svědecké výpovědi počátkem [REDAKCE] 2024 neměli žádný důvod tuto okolnost zpochybňovat či jakkoliv překrucovat, neboť ani obžalovaný v tu chvíli účast na smrti poškozené nepopíral, a proto ji policistům ochotně sdělili. Jejich původní výpovědi byly provedeny v souladu s trestním řádem a osobně se výslechu zúčastnila obhájkyne obžalovaného. Teprve v hlavním líčení, kde byly tyto svědci k žádosti obžalovaného slyšení opakovaně, nastal i v jejich případě zásadní obrat v popisu událostí. Dlužno podotknout, že výslech obou příbuzných obžalovaného byl v dílčích momentech poměrně bizarní záležitostí, neboť ani jeden z není natolik osobnostně vybaven, aby soudu dokázal zásadní změnu svého svědectví alespoň v minimální míře hodnověrně vysvětlit. Zatímco svědek [REDAKCE] během výslechu přednesl soudu tři až čtyři různé verze toho, proč se jeho výpovědi zásadně liší, [REDAKCE] starší po předstření původní výpovědi z přípravného řízení lakonicky konstatoval, že žádný rozdíl mezi dřívějším a novým svědectvím vůbec nepozoruje.
65. Bylo by patrně nadbytečné rozebírat každý detail jejich vystoupení v hlavním líčení, neboť z celkového obsahu nových svědectví je zřejmá loajalita k obžalovanému vyjádřená převzetím jeho nové obhajoby. Zatímco v přípravném řízení oba slyšení svědci popisovali obžalovaného jako osobu s neléčenými psychickými potížemi a především jako impulsivního *nerváka*, nově je v jejich očích v podstatě klidným lidumilem, který byl naopak nucen korigovat výbušné výpady

poškozené. Jejich de facto každodenní hádky se z dramatických při změnil na klidnou výměnu názorů bez větších emocí a pokud se kdy fyzicky napadali, tak jen ze srandy, nebo až v nejzazších ojedinělých okamžicích. Stejně tak se jim obžalovaný nikdy nesvěřil s tím, že by poškozenou usmrtil, a pokud jim něco v tomto směru kdy sděloval, tak jen ve smyslu toho, že *to musel říct na policii* pod tíhou neupřesněného donucení. I v této části tak striktně drželi linii obžalovaného, neboť o policejní brutalitě hovořili různými nekonkrétními náznaky s domněním, že soud sám si domyslí, co se na policejní stanici vlastně odehrálo. V těchto souvislostech až úsměvně působila různá vyjádření [REDAKCE] staršího, který pokaždé, kdy něco konkrétního naznačil (například *šlapali po něm, fackovali ho od rána do večera, mlátili ho* a podobně), svá tvrzení vzápětí zase odvolával a omezoval se lakonicky na to, že obžalovaný byl policií *zpracován*. Pokud jde o skutkové verze toho, co a jak jim obžalovaný o skutku sděloval, liší se významně i od obhajoby obžalovaného, který různě popisoval, že na otázky rodiny reagoval beze slov, a proto to brali tak, že kdo mlčí souhlasí, anebo jim záměrně sděloval, že poškozenou zabil, aby od něj rodina tzv. dala ruce pryč a podobně. Zejména [REDAKCE] starší pak v nové výpovědi v podstatě zkompiloval zcela původní a zcela poslední obhajobu obžalovaného, protože událost se měla odehrát na okraji nedalekého lesíka, kde poškozená zůstala přešlapovat, avšak současně si měla v blízkosti jeho bydliště přesednout do nějakého jiného vozidla. Velmi nepřirozeně pak působila spontánní část jeho výpovědi, v níž soudu popisoval, jak se měl obžalovaný objímat s poškozenou v Kauflandu, což *má být zaznamenáno na kamerách, o nichž ale nic neví, a proto na jejím těle obžalovaný zanechal pachové stopy, přičemž poškozená měla na svém těle i pachové stopy někoho jiného*. Na nic takového však svědek nebyl předem tázan a v podstatě tím jen znovu doslovně, ale nesouvisle zkompiloval různé části obhajoby obžalovaného, kterou on sám opakovaně přednášel i v hlavním líčení. Objektivně nesprávná byla informace o tom, že obžalovaný v den vraždy spěchal na noční směnu, neboť první noční po vraždě měl teprve dne [REDAKCE] 2024 a předtím byl v práci naposledy dne [REDAKCE] 2024 (čl. 691). Tyto okolnosti podle přesvědčení soudu svědčí jednoznačně o tom, že svědek byl instruován, jak má původní svědeckou výpověď upravit, nicméně na základě osobnostní výbavy ji pak v hlavním líčení přednesl způsobem sobě vlastním. Identický závěr lze učinit i ve vztahu k nové výpovědi svědka [REDAKCE], a to včetně nesouvislých kompilací různých částí obhajoby obžalovaného, a proto soud jejich svědectví v hlavním líčení hodnotí jako krajně nevěrohodná a při hodnocení věci ohledně zásadních skutkových okolností vycházel z toho, co tito svědci vypověděli v přípravném řízení za účasti obhájkyně obžalovaného.

66. Nejen na základě původních výpovědí svědků [REDAKCE] a [REDAKCE] staršího, ale na základě v podstatě všech k důkazu provedených svědectví a vysvětlení lze zkonstatovat, že manželství obžalovaného a poškozené bylo minimálně v posledních letech až chronicky konfliktní. O tom mimo jiné svědčí způsob komunikace, kterou mezi sebou vedli (čl. 116 až 119). Osobnostní profil obžalovaného je podle znalkyň podávajících posudky v odvětví psychiatrie a zejména psychologie egoistický a narcistický. Ve vztahu s poškozenou se cítil defenzivně, a proto vůči ní často používal vulgárních výrazů a ponižujícího chování, aby své nevýhodné postavení dorovnal. Subjektivně však pro něj byl vztah k poškozené a k rodině velmi významný a její nevhodné chování spočívající v abúzu návykových látek, manželských nevěrách a potulkách vnímal jako ohrožující. Ač mimo jiné v hlavním líčení dával najevo, že na dalším trvání vztahu s poškozenou mu tolik nezáleželo, ostatně sám byl tím, kdo podal žádost o rozvod, a pokud chtěla ze společné domácnosti odejít, nic jí v tom nebránilo, zejména jeho tendence okamžitě kontaktovat různé známé a pít se, kde se poškozená právě zdržuje, anebo jeho neutuchající argumentace, že s ní skončil, ruku v ruce doprovázená úpornou snahou ji získat zpět domů, činí jím prezentovaný postoj nevěrohodným. Naopak je zřejmé, že nad poškozenou chtěl mít kontrolu a choval se k ní doslova majetnický, jak o tom ve svých výpovědích hovořily svědkyně [REDAKCE] nebo [REDAKCE]. Poškozená však stupňující se tlak obžalovaného snášela obtížně a minimálně verbálně v posledních dnech před smrtí vyjadřovala vůli společný vztah ukončit. Svědčí o tom nejen výpověď syna [REDAKCE], s nímž hovořila několik dní před smrtí, ale i zpráva, kterou obžalovanému zaslala

v předvečer vraždy (čl. 388). Její postoj byl navíc posílen náhodným kontaktem s [REDACTED], jemuž se svěřovala a s nímž navázala vztah do té míry, že spolu měli pohlavní styk. O tomto novém vztahu, který potenciálně může ohrozit společné manželství, obžalovaný jednoznačně věděl, neboť to poškozené jednak psal, jednak mu to potvrdila i [REDACTED]. Za této situace obžalovaný – zjevně rozčilen chováním poškozené a její nákloností k jinému muži – odjíždí na schůzku, kde si to mají tzv. vyříkat. Když ji po půl páté vyzvedne na náměstí v [REDACTED], odjíždí plynule za město na náhodné místo, neboť poškozená odmítá společné problémy řešit v malém bytě před celou rodinou. Průjezd vozidla, které si obžalovaný půjčil od svého otce, je zaznamenán na několika kamerách. Když oba vystoupí na lesní cestě v porostu za [REDACTED], spustí se mezi nimi hádka, v níž poškozená nedbá jakýchkoliv jeho argumentů a jím prezentované zásluhy o zajištění a zachování rodiny bagatelizuje a naopak ho viní z rozvratu manželství. Reaguje při tom způsobem sobě vlastním, tedy hlasitě křičí a narušuje obžalovaného osobní zónu (doslova jako ještěrka, jak v přípravném řízení vypověděl svědek [REDACTED] starší), nedbaje přitom obžalovaného argumentů, že to není pravda. Obžalovaný, jehož frustrační tolerance je velmi nízká, odpovídá svou reakcí první volby – agresí. S největší pravděpodobností drát, který poblíž místa činu náhodně nachází a chvíli si s ním pohrává, anebo má v úmyslu uschovat pro případné pozdější úpravy výfuků vozidel, v afektu použije jako vražednou zbraň, když jej poškozené přehodí přes hlavu, překříží a začne ji škrtit. Ve svém jednání pokračuje i tehdy, kdy poškozená, zjevně ztrácející vědomí, upadá bezvládně na zem. Teprve v té chvíli obžalovaný plně domýšlí následky svého počínání a panikaří. Aby ztížil své odhalení, ještě na místě svléká poškozené kalhoty i s kalhotkami ke kotníkům a z batohu rozhazuje kolem jejího těla osobní věci, čímž chce s největší pravděpodobností simulovat sexuálně násilný nebo loupežný motiv činu. Poté z místa odjíždí, po cestě se zbavuje vražedné zbraně a doma rodině sděluje, že s poškozenou se definitivně rozešli a na autobusové zastávce si přesedla do jiného automobilu, který odjel směrem k místu činu, o němž v tuto chvíli věděl jen on. Obdobnou legendu pak ještě téhož večera z vlastní iniciativy prezentuje [REDACTED] a druhý den, kdy bylo tělo nalezeno, i policistům při prvním podání vysvětlení.

67. Jakkoliv obžalovaný tento v kostce přednesený scénář událostí nyní popírá, soud je přesvědčen, že na základě souboru důkazů, které byly ve věci provedeny, se jedná o nejpravděpodobnější průběh posledních okamžiků života poškozené [REDACTED]. Předně tento scénář vychází z doznání, které obžalovaný opakovaně procesně použitelným způsobem učinil na počátku trestního stíhání. Se spácháním skutku se pak svěřil minimálně i otcí a bratru [REDACTED], kteří to v té době – v souladu s tehdejším postojem obžalovaného – ochotně sdělili při výslechu policistům. Linii pachatele vraždy obžalovaný držel i při exploracích znalkyní, jak byly podrobně popsány ve znaleckém posudku. Ačkoliv nejde o procesně použitelné výpovědi v pravém slova smyslu, znalkyně s postojem obžalovaného pracovaly v rámci vytváření znaleckých závěrů, s nimiž soud pracovat může a musí, a proto je tento postoj pro posouzení věci relevantní. Jestliže se obžalovaný nyní hájí tím, že znalkyním neříkal, co ve skutečnosti udělal, ale co říkal na policii, lze namítnout, že na policii nikdy neupřesnil podobu drátu, jímž poškozenou usmrtil. Při exploraci oproti tomu spontánně popisoval, že šlo o drát *vázací, jaký se používá k upevnění výfuků automobilů*. Pokud by skutečně prezentoval jen to, co vypovídal na policii, zjevně nebylo této konkretizace třeba, stejně jako když popisoval, že poškozená měla oči vzhůru nebo viděl její vydechující hrudník. Navíc při třetí exploraci znalkyni svůj původní postoj sám zdůvodňoval negativním psychickým rozpoložením, nikoliv, že šlo o prezentaci jeho výpovědi na policii.
68. V rámci prvního procesně použitelného výslechu obžalovaný také uvedl důležitou okolnost, kterou mohl znát pouze pachatel, a sice že v průběhu škrcení se k němu poškozená otočila zády. To pak plně koresponduje se závěry soudnělékařského znaleckého posudku, v němž znalci s ohledem na průběh strangulační rýhy na krku poškozené dospívají k závěru, že pachatel stál při škrcení za obětí, tedy tak, jak popsal obžalovaný. Na těle poškozené také byly zachyceny a následně ztotožněny pachové stopy obžalovaného, což svědčí o tom, že na místě činu byli

ve velmi úzkém kontaktu. Obžalovaný se to později snažil vysvětlit jednak tím, že se měli obejmout již dopoledne v Kauflandu, což musí být vidět na kamerách (*na což sám kladl silný důraz, proto se tato jinak marginální skutečnost objevuje i v nových výpovědích jeho příbuzných jako zásadní sdělení – pozn. soudu*), jednak se později objali i na místě činu, když poškozené navrhl, že se společně pokusí o zplození dalšího potomka. Takové chování poškozené však nekoresponduje s tím, jak o jejím rozpoložení po návštěvě obžalovaného hovořil svědek [REDACTED], ani s tím, že za situace, kdy na místě činu nenastal žádný konflikt a naopak se poškozená s obžalovaným objímala, ji obžalovaný přesto zanechal samotnou potmě v lese, aby do společného bydliště dorazila pěšky trasou dlouhou téměř tři kilometry trvající více jak třičtvrtě hodiny, údajně za účelem vyčištění hlavy. Původní doznání obžalovaného také odpovídá tomu, jak jeho osobnostní profil coby prchlivého narcisty, hystrióna a egocentrika popsaly znalkyně, popřípadě jak jeho výbušnou povahu a konfliktní vztah k poškozené popisovali jeho nejbližší příbuzní a další svědci. O podílu obžalovaného na smrti poškozené svědčí i jeho snaha o vytvoření naivního, posléze vyvráceného alibi, a to již bezprostředně po činu.

69. Pravděpodobnost, že se skutku mohl dopustit jiný neznámý pachatel, je mizivá, neboť navzdory svlečení těla od pasu dolů nebyly na jejím těle nalezeny jakékoliv stopy svědčící pro násilný pohlavní styk. Stejně tak případný loupežný motiv, kterému mělo nasvědčovat chaotické rozmístění osobních věcí poškozené kolem těla, je vylučován nespornou skutečností, že u sebe v daný den neměla žádné finanční prostředky. Jednak jí [REDACTED] ráno poskytl 30 korun na nákup jízdenky a svačiny do práce, jednak i obžalovaný v rámci své obhajoby potvrdil, že poškozená na náměstí kontrolovala stav svého bankovního účtu a žádné prostředky na něj nedorazily. Veškeré zlaté šperky krátce před smrtí zastavila v zastavárně (čl. 461) a na místě navíc byly nalezeny i její dvě platební karty a stříbrné šperky. Jakkoliv se k tomu obžalovaný nikdy ani v rámci doznávajících výpovědí nepřiznal, skutečnost, že by tělo poškozené, i třeba dodatečně, svlékla a osobní věci okolo těla rozházela jiná osoba, než obžalovaný, je krajně nepravděpodobná. Vzhledem k poloze těla, kdy poškozená měla levou nohu výrazně pokrčenou, mohl s tímto tělem manipulovat pouze pachatel bezprostředně po činu, později by to kvůli nízkým teplotám a postupující smrtelné ztuhlosti nebylo možné. Jako krajně nepravděpodobné se v tomto směru jeví i to, že by poškozená byla zavražděna přesně na tom samém místě, kde ji obžalovaný krátce před tím údajně zanechal živou, neboť smrt podle znaleckého posudku nastala už v pozdních odpoledních nebo večerních hodinách dne [REDACTED] 2024. Neexistují ani žádné indicie, že by se poškozená krátce před smrtí měla setkat s kýmkoliv jiným, než s obžalovaným. Ten je tedy poslední osobou, který ji viděl živou, navíc přímo na místě činu.
70. Soud podle § 2 odst. 5 trestního řádu zamítl dodatečné důkazní návrhy procesních stran, když na straně obhajoby nepovažoval za důležité osobní slyšení švagra obžalovaného [REDACTED], aby vypovídal ohledně obsahu konverzace v rámci první vazební návštěvy obžalovaného. Z původních výpovědí svědků [REDACTED] a [REDACTED] staršího je zřejmé, že se obžalovaný ke skutku v té době ochotně doznával. Jestliže by mělo svědectví [REDACTED] korespondovat s novými výpověďmi uvedených svědků, které lze samy o sobě označit za krajně nevěrohodné, žádný zásadní důkazní zvrat v dokazování by takové svědectví nepřineslo, toliko by oddálilo konečné rozhodnutí ve věci. Z těchto důvodů soud považoval osobní slyšení [REDACTED] jednak za nadbytečné, jednak za procesně neekonomické. Obdobně soud hodnotil důkazní návrhy státního zástupce na opatření psychiatrických zpráv ohledně duševního stavu svědka [REDACTED]. Nepříznivou psychiatrickou diagnózou totiž tento svědek mimo jiné odůvodňoval zásadní rozdíly ve svých svědectvích mezi přípravným řízením a řízením před soudem. Nicméně s ohledem na další vystoupení tohoto svědka v hlavním líčení, jakož i s ohledem na to, že důvodů pro rozdílnost výpovědí svědek snesl během krátké chvíle několik, bylo zřejmé, že v hlavním líčení vypovíá účelově a loajálně k nové obhajobě obžalovaného, a proto prověřování jednotlivých důvodů změny výpovědi soud považoval za ryze nadbytečné. Jinými slovy, jeho nové vystoupení bylo možné bez důvodných pochybností hodnotit jako lživé

i bez opatření dalších dodatečných důkazů. Obdobně soud považoval za nadbytečné osobně vyslýchat svědkyně [REDAKCE] a [REDAKCE], neboť jejich výpovědi jsou jednak v poměrně detailní podobě již součástí trestního spisu, jednak se nijak výrazně nevymykají tomu, co o vztahu obžalovaného a poškozené vypověděli ostatní svědci. Vzhledem k vývoji důkazní situace státní zástupce nakonec od tohoto důkazního návrhu ustoupil a s jeho souhlasem bylo možné vysvětlení obou svědkyň provést k důkazu přečtením, jak bylo uvedeno shora.

71. Ve vztahu k otázce viny lze tedy podle přesvědčení soudu – navzdory aktuální absenci doznání – bez důvodných pochybností uzavřít, že [REDAKCE] usmrtil na místě činu obžalovaný, čímž naplnil skutkovou podstatu zvláště závažného zločinu vraždy podle § 140 odst. 1 trestního zákoníku. Ani obžalovaného doznání, ale ani žádný jiný důkaz přitom nesvědčí závěru, že by svůj čin předem plánoval, nebo se na něj jinak připravoval. I když vražedný nástroj, s největší pravděpodobností drát, jak o něm obžalovaný opakovaně hovořil ve svých doznáních, nebyl nalezen, podle všech okolností si jej obžalovaný opatřil náhodně poblíž místa činu, čemuž by nasvědčovalo i to, že na místě byly složeny klády a drát mohl například sloužit k jejich svazování a podobně. Pod vlivem momentálního afektu, který vyvolalo chování poškozené na místě, jímž zraňovala již tak poznamenané sebevědomí obžalovaného, tento drát náhle a bez přípravy použil k usmrcení poškozené.
72. V rámci úvah nikoliv tak o druhu, jako spíše o výši ukládaného trestu mají shora uvedené závěry o vině obžalovaného nepochybně svůj význam. Prostou afektovou vraždu zákonodárce sankcionuje trestem deseti až osmnácti let odnětí svobody. Ve prospěch obžalovaného lze nepochybně hodnotit dosavadní řádný život z pohledu absence přestupkového a trestněprávního jednání, neboť jediný záznam v rejstřík trestů za drobný majetkový delikt je nejen letitý, ale především k němu nelze přihlížet z pohledu možné recidivy, neboť ve zkušební době podmíněného odsouzení k trestu odnětí svobody se obžalovaný osvědčil, a proto se na něj hledí, jako by odsouzen nebyl. Tím však výčet polehčujících okolností svědčících v jeho prospěch fakticky končí. Význam původního doznání totiž obžalovaný změnou své obhajoby citelně devalvoval, stejně jako u něj aktuálně nelze shledávat prvky sebereflexe či lítosti nad spáchaným činem. Lítost projevuje výlučně nad sebou samým. Přitom o život připravil ženu nejen mladou a zdravou, ale především svou manželku a matku tří nezletilých dcer, které k ní, navzdory nesporným peripetiím, požil citový vztah. Obzvláště v období dospívání – byť krajský soud nemůže přehlédnout rezervy poškozené v plnění rodičovské úlohy – je matka často důležitým partnerem pro celou řadu situací. Pohnutka ke spáchání činu je rovněž malicherná, neboť je zřejmé, že vztah byl dlouhodobě nefunkční, a přesto se obžalovaný zachoval způsobem, že *když nebude mít poškozenou on, nebude ji mít nikdo jiný*, jak o tom hovořili svědci ve svých výpovědích. Žádný osobní spor však není natolik podstatný, aby si jeho řešení vyžádalo lidský život. Následky jednání obžalovaného jsou tedy neodčinitelné a devastační mimo jiné pro budoucí životy jeho vlastních dětí. Resocializace obžalovaného nicméně není ztracena, znalkyně přikládají význam schopnosti obžalovaného vytvořit si, byť i dodatečně, náhled na spáchaný skutek a tomu přizpůsobit své chování v budoucnu. Přírozeně navázání podobně toxického vztahu s jinou osobou je rizikovým faktorem, který vzhledem k osobnostnímu nastavení obžalovaného může hrozit opakováním agresivního jednání.
73. Na druhé straně nelze opomíjet, že původní doznání, jakkoliv obžalovaným posléze odvolané, je stále procesně použitelným důkazem, s nímž i soud pracuje při hodnocení celé trestní věci. V daném případě je v podstatě také jediným přímým a zásadním důkazem o vině obžalovaného, když ostatní důkazy, z povahy věci nepřímé, jej spíše doplňují, respektive utvrzují soud v tom, že to, co obžalovaný původně doznal, je skutečně pravdivým vyličením skutkového děje. Jedná se o důkazní situaci odlišnou například od stavu, kdy pachatel od počátku nevypovídá vůbec, anebo sice vypovídá, ale doznání, jímž by napomohl orgánům činným v trestním řízení při rozkrývání trestné činnosti, nikdy neučiní. Je otázkou, do jaké míry by usmrcení poškozené bylo objasněno, pokud by již na počátku prověřování byl obžalovaný schopen vymyslet takovou legendu o jejích

posledním setkání, která by později nijak nekolidovala s opatřeními důkazy a již by nebylo možné tak spolehlivě vyloučit, jako narychlo připravenou verzi o předsednutí na autobusové zastávce. Proto i doznání je potřeba ve prospěch obžalovaného hodnotit, byť nikoliv takovou měrou jako doznání, které je současně výrazem sebereflexe pachatele a jeho upřímné lítosti nad tím, co způsobil.

74. V těchto souvislostech má krajský soud za to, že pachateli, který se sice původně k činu doznal, avšak následně ztratí jakékoliv svědomí a naopak činí vše pro to, aby se z činu vyvinil, přičemž u toho neváhá křivě obviňovat policii z blíže neupřesněného extrémního nátlaku, popřípadě instruovat členy své rodiny k tak zásadní změně výpovědi, že je ohroží trestním stíháním pro křivou výpověď, nemůže být ukládán trest v první čtvrtině zákonné trestní sazby. Za této situace tedy krajský soud jako okolnostem přiměřený zvolil trest již ve druhé čtvrtině zákonné trestní sazby v trvání třinácti let, pro jehož výkon obžalovaného v souladu se zákonem zařadil do věznice se zvýšenou ostrahou. Důvody pro výraznější snížení trestu u obžalovaného nebyly shledány, v době činu byl příčetný, stejně tak nelze shledávat okolnosti, které by svědčily jeho výraznějšímu navýšení.
75. K trestnímu řízení se s nároky na náhradu nemajetkové újmy za způsobené duševní útrapy připojili nejbližší příbuzní poškozené, a to jednak prostřednictvím ustanovené opatrovnice nezletilé dcery [REDAKCE] a [REDAKCE], každá s částkou 280 000 Kč, jednak matka poškozené [REDAKCE] zletilý syn poškozené [REDAKCE] a bratři poškozené [REDAKCE] a [REDAKCE], každý z nich s částkou 150 000 Kč. Za lékařské výlohy spojené s výjezdem k mrtvému tělu poškozené se pak s nárokem na náhradu škody ve výši 4 777 Kč připojila poškozená Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky. Ohledně tohoto nároku nevznikly žádné pochybnosti, byl doložen výpisem provedených úkonů, a proto jej soud bez dalšího přiznal.
76. Pokud jde o náhradu nemajetkové újmy, je předně třeba konstatovat, že nároky [REDAKCE] a [REDAKCE] byly sice uplatněny včas, avšak nikoliv řádně, neboť písemné uplatnění konkrétního nároku, které se soudu dostalo do rukou teprve bezprostředně před hlavním líčením, kdy je za všechny uvedené předložila jediná přítomná [REDAKCE], nebylo opatřeno jejich vlastnoručním podpisem. Zatímco podpisy [REDAKCE] a [REDAKCE] na listinách připojeny byly, podpisy dvou zbylých pozůstalých nikoliv, jakkoliv byli o konání hlavního líčení včas vyrozuměni a řádně poučeni. Jestliže ani v přípravném řízení tyto dva poškození neuplatnili žádný konkrétně vyčíslený nárok, nebylo možné pro tuto formální vadu o jejich nárocích rozhodnout a soudu nezbylo, než je odkázat s jejich nároky na řízení ve věcech občanskoprávních. Jinými slovy, soud neříká, že tyto nároky nejsou důvodné, ale nebyly uplatněny řádně, neboť i uplatnění nároku na náhradu nemajetkové újmy v trestním řízení je osobním projevem poškozeného, čehož je vlastnoruční podpis podmínkou. Nebylo současně zřejmé, že by tyto poškození byli v řízení zastoupeni zmocněncem, například právě [REDAKCE] neboť k tomuto účelu nebyla doložena žádná plná moc.
77. Pokud jde o nároky zbývajících poškozených, lze souhrnně konstatovat, že byly uplatněny v míře více než shovívavě. Ačkoliv není sporu o tom, že vztahy poškozené jak k nezletilým dcerám, tak k matce nebyly harmonické a bezproblémové, přece jen vztah dítě–matka, ať už na té či oné straně, je fakticky nejbližším příbuzenským vztahem vůbec a je typické, že ztrátu rodiče nebo dítěte prožívá pozůstalý obzvláště trýznivě. Pokud jde o výchovné problémy nezletilých dcer, ze zpráv školského zařízení je zřejmé, že zejména [REDAKCE] povinnou školní docházku zanedbávala a hůře prospívala. Oba rodiče se snažili situaci vstřícně řešit, nicméně vždy s krátkodobým efektem. Poškozená se o chování a prospěch dívek zajímala, v případě potřeby jim donášela zapomenuté pomůcky, anebo svačinu (čl. 643). Když se v [REDAKCE] 2023 hádky obžalovaného a poškozené zintenzívnily z důvodu odhalené nevěry poškozené s [REDAKCE] a řešila se manželská odluka, v rámci šetření orgánu sociálněprávní ochrany dětí dcery projevíly zájem setrvat s matkou. Dívky měly kladný vztah jak k příbuzným obžalovaného, tak příbuzným poškozené. Vztahy k rodině poškozené však byly v posledním období, přibližně od konce [REDAKCE] 2023, narušeny tím, že se dívky měly svěřit s určitým sexuálně motivovaným závadovým jednáním ze strany manžela babičky [REDAKCE]. Věc byla předána k prověření policejnímu orgánu.

Bylo to již v době, kdy dívky byly jak vzhledem k objektivně nastalé situaci mezi rodiči, tak vzhledem k vlastnímu odhodlání umístěny mimo domov do náhradní rodinné péče v Klokánku. Obžalovaný v té době zintenzivnil podezírání poškozené z užívání návykových látek a nevěry, což vedlo k dramatickým konfliktním situacím, které dívky již nebyly schopny zvládat. Dokonce prohlašoval, že si opatří test DNA, neboť nevěří, že dívky jsou jeho biologickými dětmi (čl. 650). Poškozená nesla odejmutí dětí a jejich přestup do jiné základní školy velmi emotivně, což projevovala vulgaritou a odmítnutím součinnosti. Postupně se situace stabilizovala a oba rodiče přislíbili kroky, které by jim umožnily opětovně převzetí dětí do vlastní péče. Přesto i víkendové návštěvy v rodině nesly dívky emočně chladně, neboť obžalovaný a poškozená neváhali ve svých hádkách pokračovat a vtahovat do nich i své dcery. Nejstarší [REDAKCE] se vyjádřila, že nemá problém dát své matce *jednu na uklidnění*. Vztah k matce za života dětí popisovaly jako často konfliktní. Matka byla agresivní a drogově závislá, opakovaně dětem vyhrožovala sebevraždou, například zasíláním fotek s léky. Oslovovala děti mimo jiné výrazy *mrcho*, nebo *parvanti*, dělala hysterické scény a opouštěla společný domov. Pak ji s otcem naháněli zpět. Starší dívky podporovala v kouření, protože jí to v mládí bylo zakazováno (čl. 656).

78. Pokud jde o stav nezletilých dcer po činu, ty již z minulosti prošly masivní traumatizací v důsledku hádek rodičů. Rodinné prostředí bylo nestabilní a ohrožující. Smrt matky a otcovo doznání bylo dalším zdrojem akutního traumatu. Na událost reagovaly disociací, tedy odpojením od prožívání události, neboť je to pro jejich osobnosti velmi náročná a v podstatě nezvládnutelná situace (čl. 655). Je běžné, že týrané děti prožívají vztahy k osobám, které jim bolest způsobují, ambivalentně. Je tedy možné očekávat, že dívky budou hovořit o odpuštění. U nejstarší [REDAKCE] se znovu projevíly sebevražedné myšlenky, její psychický stav po smrti poškozeného vyžadoval nasazení antipsychotik a antidepresiv. Měla zrakové i sluchové halucinace temné postavy, která ji obviňovala, že za smrt matky může ona, a proto si zaslouží zemřít. Tyto stavy ustaly poté, kdy si k ní ve snu přisedl otec a sdělil jí, že matku nezabil. Vnímá to jako vzkaz od rodiče, kterému věří. Věřící tedy v jeho nevinu. Sebevražedné myšlenky se obnovily také u [REDAKCE], dříve se objevovaly v souvislosti s hádkami rodičů. I ona otcí v podstatě odpustila. Obžalovaného omlouvá i nejmladší dcera [REDAKCE]. Ta je v současné době svěřena do osobní péče strýce [REDAKCE], zatímco sestry jsou umístěny do výchovných zařízení ve [REDAKCE], respektive v [REDAKCE] (čl. 808).
79. Ač tedy v souhrnu negativní zprávy stran výchovy matky převládají nad těmi pozitivními, přece jen se odškodnění ztráty tak příbuzensky blízké osoby, a to i v případech trestných činů nedbalostních, například u dopravních nehod, nemluvě o činu úmyslné násilné smrti, obecně pohybuje v řádu vyšších statisíců, nebo spíše milionů. V konkrétní věci opatrovnice jménem nezletilých dětí uplatnila částku 280 000 Kč za každou z nich, což soud i s ohledem na výše uvedené považuje stále za částku ještě ne plně vynahrazující ztrátu matky, kterou i vzhledem k nízkému věku nezletilé dcery docení teprve časem, a proto bez dalšího tuto náhradu poškozeným dcerám přiznal, neboť nemůže přisoudit částku vyšší, než činí uplatněný návrh. Současně jde o částku reflektující ztížené výdělkové poměry obžalovaného v nejbližších letech, nicméně obžalovaný by v posledním zaměstnání hodnocen jako iniciativní a pracovitý, jistě tedy v budoucnu bude schopen opatřit si takový zdroj příjmů, aby svým dcerám mohl své jednání alespoň tímto způsobem odčinit.
80. Velmi podobnou argumentaci lze vztáhnout i k matce poškozené [REDAKCE]. Byť ani zde nebyly vzájemné vztahy ryze harmonické, už jen proto, že poškozená v útlém mládí porodila dítě, opustila domov a potulovala se, přičemž péči o syna [REDAKCE] převzala právě její matka, nebyly na druhé straně zcela zpretrhané. S matkou si pravidelně volaly, navštěvovaly se, naposledy se fyzicky viděly v [REDAKCE] 2023, tedy přibližně měsíc před smrtí. [REDAKCE] také vypravovala pohřeb poškozené a projevuje zájem o svěřených nezletilých dcer do své péče. V poslední době byly společné kontakty narušeny podezřením za zneužívání dcer jejím manželem, v minulosti byly ovlivněny vzájemnými antipatiemi s obžalovaným, s nímž se

poškozená [REDAKCE] za dobu manželství její dcery stýkala jen velmi zřídka (čl. 465). Matka se také osobně, jako jediná z příbuzných, účastnila celého hlavního líčení. Jí uplatněná náhrada ve výši 150 000 Kč je tedy, podobně jako v případě nezletilých dcer, velmi strízlivou kompenzací za duševní útrapy spojené se ztrátou jediné dcery, nepochybně by soud akceptoval i náhradu vyšší, pokud by byla uplatněna.

81. S polorodým bratrem [REDAKCE] se poškozená vídala méně často, zpravidla jen při příležitosti rodinných oslav a jiných sešlostí. Fyzicky se naposledy viděli necelý rok před její smrtí, když ho navštívila v nemocnici, telefonovali si na podzim. Kompenzace duševních útrap by proto v tomto případě měla být i v očích soudu nižší, než u předchozích poškozených, byť vzhledem k tomu, že jejich nároky byly uplatněny velmi shovívavě, není rozdíl na první pohled výrazný. Jako adekvátní soud určil částku na úrovni 100 000 Kč, tedy v podstatě na úrovni o něco vyšší, než činí dvě průměrné měsíční mzdy v zemi. Ve zbytku pak poškozeného odkázal s uplatněným nárokem na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání. Odvolání má odkladný účinek.

Odvolání musí být podáno zdejšímu soudu, a to do 8 (osmi) dnů od doručení tohoto rozsudku. O podaném odvolání rozhoduje Vrchní soud v Praze. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve lhůtě stanovené pro jeho podání také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Žádost o uspokojení takového majetkového nároku je poškozený povinen podat Ministerstvu spravedlnosti České republiky nejpozději do 60 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku (trestního příkazu), nebo do 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí vydaného soudem v řízení ve věcech občanskoprávních, kterým mu byl jeho majetkový nárok přiznán. Po uplynutí této lhůty právo na uspokojení majetkového nároku ze zvláštního účtu zaniká.

Pardubice 18. září 2024

JUDr. Miroslav Trávníček v. r.
předseda senátu